ПРИВАТНЕ АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО
«ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«МІЖРЕГІОНАЛЬНА АКАДЕМІЯ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ»
Навчально-науковий інститут управління, економіки та бізнесу
Кафедра публічного адміністрування

«Допущено до захисту»
Завідувач кафедри
_____
І.А.Семенець-Орлова
«____»_____2025 р.

КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на здобуття другого (магістерського) рівня вищої освіти

на тему:

«МЕТОДИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ УПРАВЛІННЯ КОНФЛІКТАМИ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ»

Виконала: студентка групи
Е-8-23-М1ПУА(2,0з)
спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування»
Щербак Анастасія Олександрівна
Керівник: PhD, доц., Кузьменко Г.О.

Київ 2025

АНОТАЦІЯ

Щербак Анастасія Олександрівна. «Методи та технології управління конфліктами як засіб підвищення ефективності управлінської діяльності державних службовців».

Кваліфікаційна робота на здобуття рівня вищої освіти «магістр» із спеціальності «Публічне управління та адміністрування» - Міжрегіональна Академія управління персоналом – Київ. 2025

У кваліфікаційній роботі визначено теоретичні основи управління конфліктами як засобу підвищення ефективності управлінської діяльності державних службовців. Проведено емпіричне дослідження методів управління конфліктами в контексті підвищення ефективності діяльності державних службовців.

Ключові слова: управління конфліктами, державне управління, державний сектор, державна влада, підвищення ефективності, державні службовці.

SUMMARY

Shcherbak Anastasia. "Methods and technologies of conflict management as a means of increasing the efficiency of the managerial activities of civil servants".

Thesis for obtaining the level of higher education "Master" in "Public Administration" - Interregional Academy of Personnel Management - Kyiv. 2025

The thesis defines the theoretical foundations of conflict management as a means of improving the effectiveness of civil servants' managerial activities. An empirical study of conflict management methods in the context of improving the effectiveness of civil servants' activities was conducted.

Key words: conflict management, public administration, public sector, public authority, efficiency improvement, civil servants.

ЗМІСТ

ВСТУП 4

РОЗДІЛ 1 ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ КОНФЛІКТАМИ ЯК ЗАСОБУ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ 8

1.1. Поняття та типи конфліктів у сфері державного управління 8

1.2. Методи управління конфліктами в організаціях державного сектору 16

1.3. Технології управління конфліктами в органах державної влади 22

РОЗДІЛ 2 ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ МЕТОДІВ УПРАВЛІННЯ КОНФЛІКТАМИ В КОНТЕКСТІ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ 41

2.1. Опис досліджуваної групи та методики дослідження 41

2.2. Етапи проведення емпіричного дослідження 47

2.3. Результати дослідження та перевірка гіпотези 61

ВИСНОВКИ І ПРОПОЗИЦІЇ 73

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ 77

Додатки 86

ВСТУП

Актуальність досліджуваної теми зумовлена викликами, які стоять перед державним управлінням, зокрема необхідністю підвищення ефективності управлінської діяльності на всіх рівнях влади. У глобалізованому та динамічному суспільстві конфлікти стають неминучими у будь-якому організаційному середовищі, в тому числі й у державних установах. Конфлікти між державними службовцями, між підлеглими та керівниками, а також між різними державними інститутами можуть значно знижувати продуктивність роботи, погіршувати морально-психологічний клімат та ефективність прийняття рішень.

Враховуючи постійну трансформацію суспільних процесів та зміну соціально-економічної ситуації, важливою є проблема ефективного управління конфліктами. Невирішені конфлікти, або конфлікти, що не розв'язуються конструктивно, можуть призвести до серйозних організаційних та соціальних проблем, таких як зниження довіри до органів державної влади, погіршення взаємодії між громадянами та органами влади, а також порушення функціонування управлінських структур.

Застосування методів і технологій управління конфліктами є важливим інструментом для досягнення гармонійних відносин серед державних службовців і сприяє покращенню їх професійної діяльності. Ефективне вирішення конфліктів дозволяє не тільки знижувати рівень напруги, але й сприяє зростанню загальної ефективності роботи органів державної влади. Визначення та вивчення сучасних методів і технологій, які можуть бути застосовані для вирішення конфліктів, має велике значення для практичної діяльності державних службовців.

Практична значущість цієї теми полягає в тому, що розробка та впровадження ефективних методів управління конфліктами може стати основою для покращення внутрішнього клімату в органах державної влади,

підвищення якості обслуговування громадян, а також оптимізації процесу прийняття управлінських рішень. Теоретична значущість дослідження полягає в розширенні наукових уявлень про конфлікти в організаціях і роль управління ними в контексті підвищення ефективності управлінської діяльності.

Отже, дослідження методів та технологій управління конфліктами у державних органах є важливим для підвищення їх ефективності та досягнення сталого розвитку суспільства в цілому.

Об’єктом дослідження є процес управління конфліктами в органах державної влади, зокрема методи та технології їх вирішення, що впливають на ефективність управлінської діяльності державних службовців.

Предметом дослідження є методи та технології управління конфліктами, їх застосування та вплив на ефективність управлінської діяльності державних службовців.

Метою дослідження є розробка ефективних методів та технологій управління конфліктами для підвищення результативності управлінської діяльності державних службовців.

Завдання дослідження включають такі питання:

1) визначити поняття та типи конфліктів у сфері державного управління;

2) обґрунтувати методи управління конфліктами в організаціях державного сектору;

3) знайти технології управління конфліктами в органах державної влади;

4) надати опис досліджуваної групи та методики дослідження;

5) здійснити етапи проведення емпіричного дослідження;

6) проаналізувати результати дослідження та перевірити гіпотезу.

Наукова новизна дослідження полягає в тому, що вперше здійснено комплексний аналіз методів і технологій управління конфліктами в контексті підвищення ефективності управлінської діяльності державних службовців, удосконалено підходи до вирішення конфліктів у державних органах, а також

дістало подальшого розвитку теоретичне обґрунтування ролі управлінських стратегій у мінімізації конфліктних ситуацій.

Гіпотеза дослідження полягає в тому, що ефективне застосування методів та технологій управління конфліктами в органах державної влади сприяє підвищенню результативності управлінської діяльності державних службовців, зокрема шляхом покращення комунікації, зниження рівня стресу та поліпшення взаємодії між працівниками різних рівнів.

Методологічна база дослідження включає такі методи та методики:

1) аналіз літератури та документів (для вивчення теоретичних підходів до управління конфліктами та існуючих моделей вирішення конфліктів в органах державної влади);

2) метод порівняння (для порівняння різних методів і технологій управління конфліктами в органах державної влади з метою визначення їх ефективності та застосовності в українському контексті);

3) інтерв'ювання (проведення глибинних інтерв'ю з державними службовцями, керівниками органів державної влади для збору емпіричних даних щодо реального стану конфліктів та застосовуваних методів їх вирішення);

4) анкетування (для отримання кількісних даних щодо впливу методів управління конфліктами на ефективність роботи державних службовців);

5) метод математичного моделювання (для прогнозування результатів впровадження різних методів управління конфліктами в контексті підвищення ефективності управлінської діяльності).

Для проведення дослідження було обрано репрезентативну вибірку з числа державних службовців, які працюють в органах виконавчої влади різних рівнів. Вибірка складається з 100 осіб, що включає:

- 40 державних службовців нижчого рівня;
- 30 державних службовців середнього рівня;
- 30 державних службовців вищого рівня.

Вибірка є репрезентативною для органів державної влади України, оскільки вона охоплює різні рівні службовців з різними функціональними обов'язками. Це дає можливість здійснити всебічний аналіз застосування методів управління конфліктами в різних контекстах. Вибірка була розрахована з урахуванням вимог статистичної значущості для отримання надійних результатів.

Теоретична значущість результатів дослідження полягає у поглибленні наукових знань щодо методів і технологій управління конфліктами в органах державної влади. Вперше систематизовано та проаналізовано різноманітні підходи до вирішення конфліктів у державному управлінні, що дозволяє розширити існуючі теоретичні уявлення про роль управлінських стратегій у мінімізації конфліктних ситуацій. Теоретичні висновки можуть бути використані для подальших досліджень у галузі управлінської психології, державного управління та соціології, а також для розвитку теорії управління конфліктами.

Практична значущість дослідження полягає в розробці конкретних рекомендацій та методичних підходів до застосування технологій управління конфліктами для підвищення ефективності роботи державних службовців. Результати дослідження можуть бути впроваджені в діяльність органів державної влади для покращення внутрішнього клімату в установах, зниження рівня стресу серед персоналу та підвищення рівня взаємодії між різними рівнями управління.

Структура магістерської роботи містить у собі відомості про загальний обсяг тексту у 65 сторінках, кількість використаних джерел – 81 і додатків – 2.

РОЗДІЛ 1
ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ УПРАВЛІННЯ КОНФЛІКТАМИ ЯК ЗАСОБУ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

1.1. Поняття та типи конфліктів у сфері державного управління

Існує багато різних теоретико-методологічних підходів до аналізу сутності та змістовного трактування конфлікту, розглянемо поняття вітчизняними і зарубіжними дослідниками [60, с. 43-44]:

1. А. Я. Анцупов і А. І. Шипілов: конфлікт – це найбільш деструктивний спосіб розвитку і завершення протиріч, що виникають в процесі соціальної взаємодії, а також боротьба підструктур особистості.

2. І. В. Ващенко та С. П. Пренко: конфлікт – як вияв неузгодженості інтересів, незгоди між двома або більшою кількістю сторін (особистостями чи групами), коли кожна сторона намагається зробити так, щоб була прийнята саме її позиція або цілі, спробу завадити зробити те саме іншій стороні, хворобу спілкування (нечесна, несправедлива, незрозуміла гра); серйозне розходження, гостру суперечку.

3. В. Друзь, А. Бандурка: конфлікт – протистояння – опозиція – зіткнення індексно протилежних цілей, інтересів, мотивів, позицій, думок, задумів, критеріїв або ж концепцій суб’єктів в опонентів у процесі спілкування – комунікації.

4. Б. Хасан, Дж. Тернер: конфлікт – це така характеристика взаємодії, у якій не можуть співіснувати в незмінному вигляді дії, які взаємо детермінують і взаємо заміняють один одного, вимагаючи для цього спеціальної організації. Водночас будь-який конфлікт повинен актуалізувати суперечності, тобто втілені у взаємодії цінності, настанови, мотиви.

5. Г. Ложкін та Н. Пов'якcль: конфлікт – це зіткнення різноспрямованих сил (цінностей, інтересів, поглядів, цілей, позицій) суб'єктів – сторін взаємодії, наголошуючи на тому, що поняття різноспрямованості ширше за розуміння протилежності спрямованості, що дає можливість зняти обмеження розуміння проблеми та усунути елемент антагонізму.

6. В. Тимофієв: конфлікт – це стосунки між суб’єктами соціальної взаємодії, що характеризуються їх протиборством на основі протилежно спрямованих мотивів (потреб, інтересів, цілей, ідеалів, переконань) або суджень (думок, поглядів, оцінок), а з іншого – як процес розвитку взаємодії суб’єктів від конфронтації до комунікації.

7. К. Костантіно і К. Мерчант: конфлікт – це висловлення незадоволення та незгоди під час взаємодії сторін, конфлікт є процесом, а не результатом.

Конфлікти у сфері державного управління – це складні соціально-політичні явища, які виникають у процесі взаємодії різних учасників управлінської діяльності, зокрема державних службовців, органів влади, політичних сил, а також між державними установами та громадськими організаціями. Вони виникають у випадку протиріччя інтересів, поглядів, цілей, цінностей або повноважень, що призводять до суперечностей, а інколи й до протистояння [56, с. 81].

Конфлікти є невід'ємною частиною будь-якої управлінської діяльності, а їхнє значення в контексті державного управління особливо велике, оскільки мають потенціал не лише для зниження ефективності роботи органів влади, але й для ініціювання змін, реформ, вдосконалення управлінських процесів. Вони можуть мати як негативні, так і позитивні наслідки, в залежності від того, як їх будуть вирішувати.

Види конфліктів у сфері державного управління можна класифікувати за різними ознаками, враховуючи специфіку учасників, рівень конфлікту, причини виникнення та інші фактори. Розглянемо основні види конфліктів, що можуть виникати в державному управлінні [60, с. 45]:

1. Інтерперсональні конфлікти – це конфлікти, які виникають між окремими державними службовцями, посадовими особами або працівниками органів влади. Причини таких конфліктів можуть бути різними, зокрема:

- Особисті непорозуміння. Напруга через особисті або професійні розбіжності між працівниками;
- Різниця в підходах до виконання завдань. Державні службовці можуть мати різні погляди на методи вирішення проблем, що призводить до суперечок;
- Конкуренція за повноваження або ресурси. Боротьба за важливі позиції або доступ до фінансових і матеріальних ресурсів може спричинити напруження між співробітниками.

2. Міжінституційні конфлікти – конфлікти, які виникають між різними державними органами або установами, які виконують різні функції або мають суперечливі повноваження, зокрема [72, с. 145]:

- Конфлікти між центральними та місцевими органами влади;
- Конфлікти між різними міністерствами та відомствами.

3. Політичні конфлікти – це конфлікти в державному управлінні, які виникають через суперечності між політичними силами або урядовими та опозиційними партіями. Причини [65, с. 30]:

- Ідеологічні розбіжності;
- Конкуренція за владу;
- Виборчі суперечності.

4. Соціальні конфлікти – виникають між державними структурами і громадськістю або окремими соціальними групами. Причини соціальних конфліктів [79, с. 114]:

- Невідповідність політики інтересам населення;
- Соціальна нерівність;
- Порушення прав громадян.

5. Економічні конфлікти – це конфлікти, які виникають через суперечності щодо використання обмежених ресурсів, таких як бюджетні кошти, землі, природні ресурси або робочі ресурси. Причини [80, с. 184]:

- Розподіл бюджетних коштів;
- Конфлікти між державою і бізнесом.

6. Правові конфлікти – конфлікти, що виникають через суперечності в застосуванні або тлумаченні законів та інших нормативно-правових актів, зокрема [25-28, 34, 36]:

- Невідповідність нормативно-правових актів;
- Конфлікти через правові колізії.

7. Конфлікти через інформаційні бар'єри – конфлікти виникають через недостатню або неправильно передану інформацію між державними органами або між урядом і громадськістю. Причини [30, с. 72]:

- Недостатня прозорість;
- Комунікаційні бар'єри між органами влади.

8. Міжнародні конфлікти – конфлікти, які виникають через взаємодію державних органів з міжнародними інститутами або державами [29, с. 40]:

- Невідповідність зовнішньополітичних інтересів;
- Протиріччя з міжнародними організаціями.

9. Конфлікти через управлінську неефективність – конфлікти, які виникають через недосконалість управлінських структур, організаційних процесів або методів прийняття рішень. Причини [23, с. 54]:

- Неузгодженість у розподілі повноважень;
- Погане планування або організація.

Основні ознаки конфліктів у сфері державного управління можна виділити за кількома ключовими характеристиками, (Табл. 1.1):

Таблиця 1.1

Основні ознаки конфліктів у сфері державного управління [22, с. 44]

№ п/п	Назва	Характеристика
1.	Розбіжність інтересів	Конфлікти виникають через суперечності в інтересах учасників управлінського процесу. Це можуть бути розбіжності між окремими державними службовцями, органами влади, політичними партіями або громадськими організаціями щодо прийняття управлінських рішень або розподілу ресурсів.
2.	Множинність учасників	Конфлікти в державному управлінні часто мають багато учасників: різні підрозділи однієї організації, державні установи, органи місцевого самоврядування, різні рівні влади або політичні гравці. Ці учасники можуть мати різні функції, повноваження та інтереси.
3.	Влада та ієрархія	У державному управлінні конфлікти часто виникають через питання влади та ієрархії. Різні рівні влади, структурні підрозділи або окремі посадовці можуть стикатися через суперечності щодо розподілу повноважень, обов’язків або ресурсів.
4.	Правові та політичні аспекти	Конфлікти можуть бути пов'язані з тлумаченням чи виконанням законодавства, що особливо актуально в державному управлінні, де дії службовців повинні відповідати чітким правовим вимогам. Також політичні розбіжності, зокрема між партіями чи між владою та опозицією, можуть бути значними чинниками виникнення конфліктів.
5.	Нерозв'язність на перших етапах	Конфлікти в сфері державного управління часто не вирішуються швидко і потребують тривалого часу для пошуку компромісу або врегулювання через бюрократичні процедури, судові розгляди або політичні переговори.
6.	Емоційна напруга	Конфлікти в державному управлінні можуть бути супроводжувані емоційною напругою серед учасників. Це може ускладнити прийняття рішень та призвести до ескалації конфлікту.
7.	Вплив на ефективність діяльності	Конфлікти в державному управлінні часто мають прямий вплив на ефективність роботи органів влади. Це може проявлятися у затримках у прийнятті рішень, неефективному використанні ресурсів, порушенні стандартів або нормативів.
8.	Відсутність узгодженості в комунікаціях	Неефективна комунікація між учасниками управлінського процесу є однією з основних причин виникнення конфліктів. Непорозуміння або відсутність чіткої інформації можуть призвести до суперечок.

Ці ознаки визначають специфіку конфліктів у державному управлінні та роблять їх більш складними для вирішення, ніж у приватному секторі, де такі конфлікти можуть мати іншу природу. Врахування цих ознак є важливим для розуміння природи конфліктів і розробки ефективних методів їх врегулювання.

В Україні існує цілий комплекс законодавчих актів у сфері регулювання конфліктів в системі державного управління, які визначають правову базу. До таких відносяться:

1. Кодекс законів про працю України [33];

2. Кодекс України про адміністративні правопорушення [34];

3. Закон України «Про державну службу» [25];

4. Загальні правила етичної поведінки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування [27].

Зокрема відповідно до положень статті 16 Закону України «Про державну службу» [25], державні службовці мають обов'язок уникати виникнення конфліктів та дотримуватися встановлених правил їх вирішення.

Загалом, всі ці нормативні акти регулюють трудові відносини всіх працівників, включаючи в себе врегулювання відносин в державних службах.

Вони встановлюють адміністративну відповідальність за порушення законодавчо встановлених обмежень та вимог щодо запобігання та врегулювання конфліктів. Також вони закріплюють принцип доброчесності, який передбачає спрямованість дій державного службовця на захист публічних інтересів та відмову від пріоритету приватного інтересу під час виконання ним наданих повноважень. Окремий обов'язок державного службовця - запобігати виникненню реального або потенційного конфлікту інтересів під час виконання державної служби. Крім того, визначаються загальні стандарти етичної поведінки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування, якими вони зобов'язані керуватися у ході виконання своїх посадових обов'язків.

Конфлікти на державній службі поділяються за суб'єктами, які беруть участь у суперечках. Ось декілька основних типів конфліктів у цій сфері, рис. 1.1:

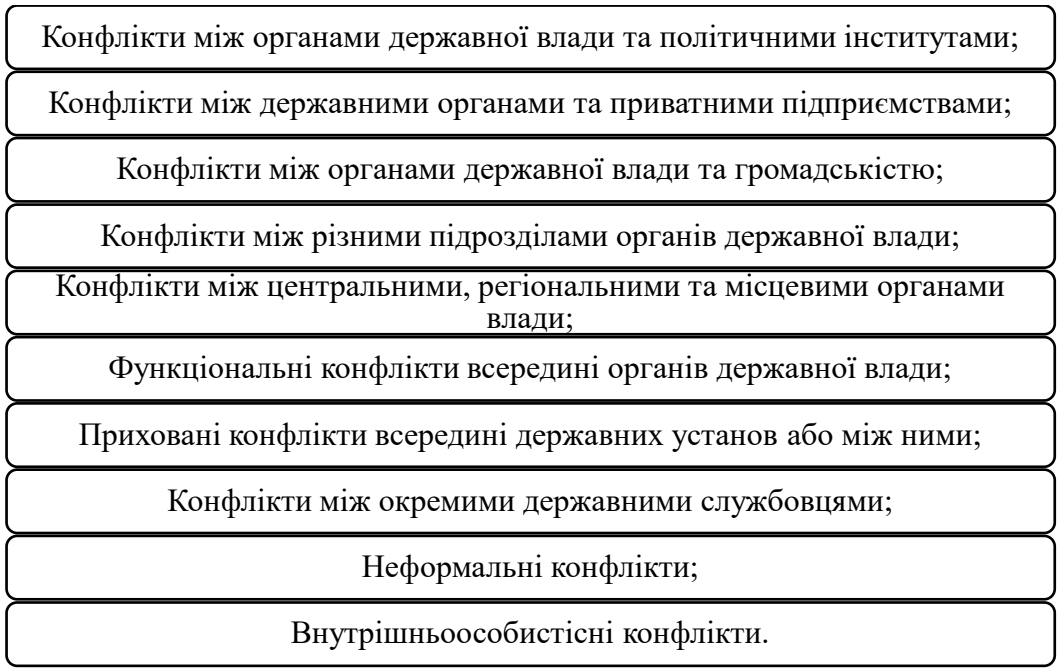

Рис. 1.1. Типи конфліктів у державному управлінні [21, с. 63]

Причинами таких конфліктів можуть бути низька заробітна плата, неефективна організація роботи, розподіл обов'язків і повноважень, недосконала нормативно-правова база, а також проблеми з кадровою політикою і професійною етикою [2, с. 125].

Також до основних факторів, що визначають конфлікти у державному управлінні входять [41, с. 98]:

1. Політичні фактори. Різні політичні сили можуть мати протилежні погляди щодо того, як повинна бути організована державна політика. Це може викликати конфлікти між урядом і опозицією, між різними політичними партіями або між органами влади на різних рівнях.

2. Економічні фактори. У державному управлінні часто виникають конфлікти через обмежені ресурси – гроші, земельні ділянки, доступ до

соціальних благ, і тому різні соціальні групи або інституції прагнуть контролювати ці ресурси, що створює суперечності.

3. Соціально-культурні фактори. Конфлікти можуть виникати через різні інтереси, звичаї та цінності, притаманні різним соціальним групам, етнічним меншинам або професійним спільнотам. Це особливо актуально в багатокультурних і багатонаціональних суспільствах.

4. Інституційні фактори. Конфлікти можуть виникати через неефективні або суперечливі адміністративні процедури, відсутність чітко визначених повноважень та обов'язків органів влади або недостатню координацію між ними.

5. Комунікаційні бар'єри. Низька якість комунікації, недостовірна або неповна інформація між органами влади та громадськістю, а також між різними гілками влади може призвести до непорозумінь і конфліктів.

Комунікаційні бар'єри відіграють значну роль у розвитку конфліктів у державних органах, оскільки вони можуть сприяти виникненню непорозумінь, недовіри, емоційної напруги та навіть ворожості серед співробітників або між різними підрозділами. Комунікація є основою для ефективної роботи будь-якої організації, зокрема й державної установи, і бар'єри в цьому процесі можуть суттєво вплинути на якість управління та на міжособистісні відносини в межах органу влади. Ось кілька основних аспектів ролі комунікаційних бар'єрів у розвитку конфліктів [40, с. 19]:

1) Непорозуміння та погана передача інформації;

2) Відсутність або обмежена комунікація між;

3) Різниця в комунікаційних стилях;

4) Слабка комунікація в кризових ситуаціях;

5) Невміння слухати і давати зворотний зв'язок;

6) Психологічні бар'єри в комунікаціях;

7) Бар'єри в міжвідомчій комунікації.

Конфлікти у сфері державного управління є важливим елементом сучасного управлінського процесу, адже вони можуть не лише знижувати ефективність роботи органів влади, але й бути джерелом змін та розвитку. Правильне розуміння сутності конфліктів та вміння управляти ними допомагає забезпечити більш стабільне і ефективне управління, яке відповідає інтересам громадян та суспільства в цілому [11, с. 76].

Таким чином, конфлікти у сфері державного управління можуть бути викликані різними факторами – політичними, економічними, соціальними, правовими або управлінськими. Вони мають різні форми, рівні та масштаби, але їх наявність є природною частиною управлінського процесу. Важливо не лише вміти виявляти такі конфлікти, але й ефективно їх керувати, використовуючи різні стратегії і методи для їх вирішення.

1.2. Методи управління конфліктами в організаціях державного сектору

Управління конфліктами в організаціях державного сектору має специфічні особливості, оскільки такі організації часто стикаються з особливими викликами, такими як політичний тиск, взаємодія з громадянами, відповідальність перед державою та суспільством. У державному секторі часто важливо враховувати політичні чинники, оскільки конфлікти можуть бути пов'язані з політичними змінами, впливами з боку урядів або політичних партій. У таких випадках конфлікти можуть бути складними і багатошаровими, і важливо мати стратегії, які дозволяють зберігати політичну нейтральність або ефективно взаємодіяти з політичними акторами для мінімізації ризиків ескалації [4, с. 14].

Розглядаючи конфлікти на державній службі, можна виділити конфлікти на макро-, мезо- і мікрорівнях: на макрорівні це конфлікти між державними органами, на мезорівні – конфлікти між структурними підрозділами одного

органу. На мікрорівні конфлікти виникають між співробітниками структурного підрозділу, а також відносимо внутрішньо і особистісний конфлікт [60, с. 45].

Загалом, можна говорити, що конфлікти у сфері державного управління представлені конфліктами між різними ланками управлінського апарату, обумовлені серйозною функціональною роздробленістю системи державного управління, і конфліктами між органами державного управління і населенням.

Методи управління конфліктами в державному секторі спрямовані на забезпечення стабільності, ефективності та справедливості, при цьому важливо враховувати як інтереси держави, так і інтереси працівників, клієнтів та інших учасників. Однією з важливих особливостей управління конфліктами в державному секторі є необхідність балансувати інтереси держави та громадян. Коли конфлікт виникає між державними службовцями або між державними установами і громадянами, важливо враховувати громадські інтереси та зберігати імідж державних органів. Важливим аспектом є балансування інтересів держави та громадян, особливо коли конфлікти виникають між державними службовцями чи між державними органами і громадянами, що може вимагати додаткових кроків для забезпечення прозорості процесу вирішення [5, с. 18].

Методи управління конфліктами в організаціях можуть бути різноманітними в залежності від природи конфлікту, його масштабу та контексту. Однак один із підходів, який особливо заслуговує на увагу, – це підхід до конфлікту як до ресурсу, який розглядає конфлікти не як щось, що необхідно уникати чи вирішувати за будь-яку ціну, а як можливість для розвитку, вдосконалення та зміцнення організаційних відносин [5, с. 18].

Запровадження системи навчання та тренінгів для працівників державного сектору щодо ефективного управління конфліктами може стати важливим елементом превентивних методів. Постійне підвищення кваліфікації співробітників, розвиток їхніх комунікативних навичок та навичок вирішення

конфліктів може сприяти зниженню кількості внутрішніх конфліктів і підвищити ефективність їх вирішення.

Підхід передбачає, що конфлікти можуть бути корисними, якщо правильно їх використовувати. Вони можуть стати джерелом нових ідей і рішень, стимулюючи розвиток організації. Замість того, щоб уникати конфлікту, організації можуть сприймати його як можливість для [49, с. 29]:

1. Інновацій і покращень. Конфлікти можуть допомогти ідентифікувати слабкі місця в організації, які потребують покращення. Вони можуть призвести до нових ідей, які в іншому випадку могли б бути не виявлені.

2. Аналізу існуючих процесів. Вирішення конфлікту може допомогти переглянути та вдосконалити робочі процеси, комунікацію і стратегії.

3. Зміцнення командної роботи. Через конструктивне вирішення конфліктів команди можуть стати більш згуртованими і ефективними.

Зважаючи на різноманітність персоналу в організаціях державного сектору, особливо в багатонаціональних або мультикультурних середовищах, важливо враховувати культурні відмінності при вирішенні конфліктів. Розуміння цих відмінностей дозволяє уникати культурних непорозумінь і допомагає застосовувати стратегії, які враховують ці аспекти, що в свою чергу може знизити ризик виникнення конфліктів [46, с. 68].

Підхід до конфлікту як до ресурсу дозволяє організаціям трансформувати потенційно негативні ситуації в можливості для росту, вдосконалення та зміцнення комунікацій. Замість того, щоб уникати конфліктів, важливо навчитися їх конструктивно вирішувати, використовуючи їх як інструмент для поліпшення внутрішніх процесів, підвищення ефективності командної роботи та досягнення стратегічних цілей.

Методи управління конфліктами в організаціях поділяються, рис. 1.2.

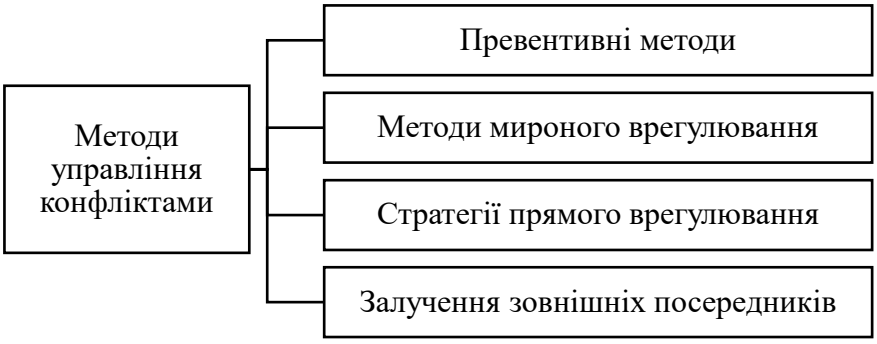

Рис. 1.2. Методи управління конфліктами в організаціях [31, с. 35]

Превентивні методи спрямовані на запобігання виникненню конфліктів, оскільки запобігти конфлікту значно простіше, ніж його вирішити. До таких методів належать [46, с. 69]:

1. Чітке визначення ролей і обов'язків. Кожен працівник повинен чітко розуміти свої обов'язки, межі відповідальності та права. Це дозволяє уникнути непорозумінь і конфліктів через неясність ролей.

2. Регулювання комунікацій. Встановлення ясних каналів комунікації і стандартів обміну інформацією допомагає знизити ризик виникнення конфліктів, пов'язаних з неправильно зрозумілими повідомленнями або відсутністю зворотного зв'язку.

3. Побудова корпоративної культури. Заохочення відкритого і чесного спілкування, розвиток довіри між співробітниками може допомогти вчасно вирішувати будь-які питання і запобігати ескалації конфліктів.

Превентивні методи управління конфліктами є ефективним інструментом для запобігання їх виникненню, що в результаті значно знижує витрати часу та ресурсів на їх вирішення. Чітке визначення ролей і обов'язків, регулювання комунікацій та побудова здорової корпоративної культури створюють сприятливе середовище для продуктивної роботи, в якому зменшується ймовірність непорозумінь і конфліктів. Завдяки цим методам працівники розуміють свої завдання і обов'язки, комунікація між ними стає більш прозорою та ефективною, а взаємна довіра сприяє швидкому вирішенню можливих

проблем. Всі ці фактори допомагають створити гармонійне робоче середовище, де конфлікти не виникають до серйозних суперечок [46, с. 68].

Мирне врегулювання конфліктів спрямоване на знаходження спільного рішення, яке влаштовує всі сторони [43, с. 47]:

1. Медіація – це процес, при якому нейтральна третя сторона (медіатор) допомагає сторонам конфлікту досягти взаємоприйнятного рішення. Медіатор не приймає рішення за сторони, а тільки допомагає їм у комунікації і пошуку компромісу.

2. Переговори – це метод, при якому сторони конфлікту намагаються досягти угоди самостійно, ведучи конструктивну бесіду. Важливо, щоб обидві сторони були готові до компромісу і готові до відкритого обміну думками.

3. Консенсус – сторони конфлікту разом працюють над пошуком рішення, яке є прийнятним для всіх. Це дозволяє зберегти гармонійні відносини в організації та сприяє колективному розвитку.

4. Психологічна підтримка – інколи важливо звертатися до психологів або консультантів, які допомагають вирішити міжособистісні конфлікти, зменшити напруженість і поліпшити взаєморозуміння між працівниками.

Мирне врегулювання конфліктів є важливим методом, що дозволяє не тільки вирішити суперечки, але й зберегти робочі стосунки та уникнути серйозних негативних наслідків для організації. Використання медіації та переговорів сприяє конструктивному розв'язуванню конфліктів, забезпечуючи створення компромісних рішень, що задовольняють усі сторони. Дані методи дозволяють не тільки вирішити конфлікт, але й сприяють розвитку навичок конструктивної комунікації та співпраці, що є критично важливим для підтримки гармонії в колективі та досягнення ефективної командної роботи в організації [59, с. 187].

Стратегії прямого врегулювання конфліктів передбачає активну участь сторін у вирішенні проблеми без посередників, але з безпосереднім фокусом на пошук вирішення. До таких стратегій належать [68, с. 147]:

1. Конкуренція (агресивна стратегія) – це стратегія, при якій одна сторона намагається нав'язати свою точку зору, навіть якщо інша сторона не погоджується. Хоча цей підхід може бути ефективним у ситуаціях, коли необхідно швидко ухвалити рішення, він також може спричинити розрив відносин.

2. Компроміс – це певні поступки з обох сторін, що необхідні для досягнення спільного рішення. Компроміс дозволяє швидко вирішити конфлікт, хоча жодна з сторін не отримує повністю бажаного.

3. Адаптація – це коли одна сторона поступається і погоджується з вимогами іншої, навіть якщо це не вигідно для неї, щоб зберегти мир у колективі або організації. Цей метод може бути корисним, коли одна сторона має менше значення для організації.

4. Уникання – це коли сторони не взаємодіють або відкладають вирішення конфлікту. Цей метод використовується, коли конфлікт маловажний або коли потрібно зменшити напруження. Коли конфлікти не можна вирішити мирними методами або вони загрожують стабільності організації, застосування більш прямих методів вирішення, таких як втручання керівництва та дисциплінарні санкції, стає необхідним [69, с. 114].

Дані методи допомагають підтримувати правила та забезпечувати стабільність в організації, але їх застосування повинно бути обґрунтованим і справедливим, щоб не погіршити атмосферу в колективі .

Іноді внутрішні ресурси організації можуть бути недостатніми для ефективного вирішення конфлікту, і в такому випадку організація може звернутися до зовнішніх посередників. Зовнішні посередники є важливими учасниками процесу вирішення конфліктів, коли внутрішні механізми не дають результату. Залучення таких посередників може допомогти організації вирішити конфлікт на неупередженій основі. Ось кілька методів використання зовнішніх посередників [62, с. 191]:

1. Медіатор – це професіонал, який не має особистих інтересів у конфлікті, і його завдання допомогти сторонам знайти взаємоприйнятне рішення. Медіатор може бути залучений для розв'язання складних конфліктів між підрозділами організації або між державними установами.

2. Арбітраж – у випадках, коли медіація не призводить до рішення, сторони можуть звернутися до арбітра (або арбітражної комісії), який ухвалить обов'язкове рішення для всіх учасників конфлікту. Це застосовується, коли питання не можуть бути вирішені за допомогою переговорів або медіації.

3. Залучення юридичних консультантів – у разі правових спорів між організаціями або в рамках державного сектору можуть бути залучені юристи або правові консультанти для визначення законності дій сторін і допомоги в прийнятті рішень на основі правових норм.

4. Консультанти з управління змінами – зовнішні консультанти можуть бути залучені для аналізу і покращення внутрішніх процесів організації, що дозволяє запобігти конфліктам або вирішити їх у випадку виникнення.

Управління конфліктами в державних організаціях включає різні методи та стратегії, що дозволяють запобігти виникненню конфліктів, ефективно вирішувати їх на ранніх етапах або залучати зовнішніх експертів для об'єктивного і конструктивного врегулювання. Вибір конкретного методу залежить від природи конфлікту, зацікавлених сторін і загальної організаційної ситуації.

1.3. Технології управління конфліктами в органах державної влади

Технології управління конфліктами в органах державної влади є важливим аспектом для забезпечення ефективності функціонування таких організацій. У державному управлінні для вирішення конфліктів використовуються різноманітні інструменти та техніки. Вони допомагають забезпечити ефективне функціонування органів влади, підтримку стабільності та налагодження

взаємодії між різними зацікавленими сторонами, такими як уряд, органи місцевого самоврядування, бізнес, громадські організації та громадяни. Ось основні інструменти та техніки вирішення конфліктів у державному управлінні [44, с. 75]:

1. Медіація – це процес, коли нейтральна особа (медіатор) допомагає сторонам конфлікту знайти компромісне рішення без втручання суду чи прийняття рішень іншою стороною. Медіатор не приймає рішення, а лише сприяє конструктивному діалогу, допомагаючи сторонам зрозуміти позиції один одного та знайти взаємоприйнятні варіанти вирішення конфлікту.

Медіація в державному управлінні може бути використана для вирішення конфліктів між різними державними структурами, між урядом та громадянами або між окремими державними службовцями. Вона передбачає використання медіатора, який є нейтральною особою, що допомагає сторонам конфлікту знайти компроміс та прийти до взаємоприязного рішення.

До переваг належить: допомагає уникнути довготривалих судових процесів, спонукає до взаєморозуміння та знаходження оптимальних рішень, підвищує довіру громадян до органів влади.

2. Переговори – це процес обміну інформацією, обговорення та досягнення угод між двома або більше сторонами з метою вирішення конфліктів, досягнення компромісу або знаходження спільного рішення для вирішення певної проблеми. У контексті вирішення конфліктів у державному управлінні переговори є важливим інструментом для досягнення консенсусу між різними сторонами, такими як державні органи, громадські організації, бізнес, місцеві громади або окремі громадяни [76, с. 117].

До переваг можна віднести: гнучкість у досягненні угод, можливість використання компромісів, можливість збереження та покращення взаємовідносин між сторонами, швидкість прийняття рішень порівняно з судовими процесами та інші.

3. Фасилітація – це процес, коли фасилітатор (нейтральна особа) організовує і підтримує групові дискусії, щоб допомогти сторонам конструктивно обговорити проблему та прийняти спільне рішення. Це може бути використано для полегшення процесу прийняття рішень, сприяння командній роботі чи спільним проектам [78, с. 188].

Фасилітація в державному управлінні використовується для полегшення процесу прийняття рішень в групах, на зборах або в комітетах. Фасилітатор допомагає учасникам ефективно комунікувати, організовує роботу групи, сприяє конструктивному обговоренню та досягненню консенсусу.

До переваг можна віднести: сприяє залученню всіх зацікавлених сторін до процесу прийняття рішень, знижує рівень конфліктів та непорозумінь у групах, підвищує ефективність і швидкість прийняття колективних рішень.

Для ефективного вирішення конфліктів у державному управлінні важливо використовувати різноманітні інструменти та техніки, такі як медіація, переговори та фасилітація. Ці методи дозволяють досягти мирних та ефективних рішень, покращити взаєморозуміння між різними сторонами та сприяти стабільності в управлінських процесах [73, с. 107].

Проте, на нашу думку переговори є ключовим інструментом вирішення конфліктів у державному управлінні, і застосування правильних переговорних технік може значно покращити ефективність управлінської діяльності. Зокрема, у сфері державної служби переговори є важливим механізмом для досягнення взаємоприязних і конструктивних рішень, навіть у складних або конфліктних ситуаціях.

Для збереження конструктивного діалогу та досягнення взаємоприйнятних рішень необхідне [24, с. 42]:

Активне слухання. Однією з основних технік переговорів є активне слухання. Важливо уважно слухати позицію іншої сторони, не перебиваючи, і демонструвати розуміння її інтересів та переживань. Це допомагає знизити напруженість і зберегти конструктивний діалог.

Фокус на інтересах, а не на позиціях. Одна з головних принципів ефективних переговорів – це перехід від позицій (що кожен хоче) до інтересів (чому це важливо для кожної сторони). Такий підхід дозволяє знайти більше варіантів для вирішення конфлікту і знайти компроміси.

Принцип "win-win" (виграш для всіх). Замість того, щоб сприймати переговори як боротьбу, в якій одна сторона виграє, а інша програє, треба шукати варіанти, які дозволяють задовольнити потреби обох сторін, досягти "виграшу для всіх". Це дозволяє не тільки зберегти конструктивний діалог, але й створити базу для подальшого співробітництва.

Контроль емоцій та підтримка позитивного тону. Важливо зберігати спокій і контролювати емоції під час переговорів, особливо в конфліктних ситуаціях. Емоції можуть зашкодити конструктивному діалогу і призвести до ескалації конфлікту.

Створення атмосфери довіри. Переговори можуть бути ефективними лише тоді, коли між сторонами існує довіра. Важливо працювати над створенням атмосфери, в якій учасники можуть відкрито обговорювати свої інтереси без страху чи підозр.

Генерація варіантів та креативне вирішення проблем. У процесі переговорів важливо не обмежуватися лише кількома варіантами вирішення, а стимулювати креативність і пропонувати кілька можливих рішень, які можуть задовольнити всі інтереси.

Підготовка до переговорів. Успішні переговори неможливі без ретельної підготовки. Перед початком переговорного процесу важливо з'ясувати свої цілі, можливі компроміси та шляхи вирішення конфлікту.

Залучення третьої нейтральної сторони (медіатор, фасилітатор). Якщо переговори між сторонами не дають результату або є велика напруга, залучення третьої нейтральної особи може допомогти. Медіатор або фасилітатор може сприяти конструктивному діалогу, допомогти знайти компроміс і не дозволити сторонам "захопити" переговори [35, с. 130].

Застосування ефективних переговорних технік у державному управлінні дозволяє не тільки зберегти конструктивний діалог, але й знайти взаємоприйнятні рішення, які забезпечують ефективність управлінської діяльності. Важливими аспектами є активне слухання, фокус на інтересах, пошук компромісів, контроль емоцій та залучення третьої нейтральної сторони для підтримки процесу. Це допомагає підвищити довіру між сторонами і знайти рішення, яке сприяє стабільності і розвитку управлінських процесів.

Правильне використання третього нейтрального (медіатора) в процесі вирішення конфлікту є важливою складовою для досягнення конструктивного результату. Медіатор не є стороною конфлікту, а виступає як допоміжна особа, яка сприяє комунікації, забезпечує процес, дозволяючи сторонам знайти взаємоприязне рішення. Ось кілька кроків та рекомендацій щодо правильного використання медіатора в процесі вирішення конфлікту, рис. 1.3.

Рис. 1.3. Процес щодо правильного використання медіатора в процесі вирішення конфлікту [42, с. 197]

Правильне використання медіатора в процесі вирішення конфлікту сприяє досягненню справедливого, збалансованого і конструктивного рішення. Медіатор має бути нейтральним, професійним і здатним забезпечити безпечну та ефективну комунікацію між сторонами. Важливо, щоб сторони були готові до медіації та дотримувалися правил, встановлених медіатором, що дозволить ефективно вирішити конфлікт і уникнути подальших ескалацій.

Керівник в управлінні конфліктами в державному секторі відіграє ключову роль у забезпеченні ефективного вирішення суперечок та забезпеченні стабільності організаційних процесів. У державному управлінні конфлікти можуть виникати як на рівні міжособистісних стосунків, так і між різними структурами, органами або рівнями влади. Важливо, щоб керівник не лише вирішував конфлікти, але й активно запобігавав їх, створюючи умови для конструктивної комунікації та ефективного співробітництва [47, с. 176]:

1) Запобігання конфліктам і створення сприятливого середовища.
2) Раннє виявлення і діагностика конфліктів.
3) Медіація і вирішення конфліктів.
4) Прийняття рішень і забезпечення виконання.
5) Розвиток навичок вирішення конфліктів у команді.
6) Встановлення стандартів і політик щодо вирішення конфліктів.
7) Мотивація і підтримка морального клімату.
8) Моделювання поведінки і лідерства.

Керівник в державному секторі має бути ключовою фігурою у процесі управління конфліктами, забезпечуючи не тільки ефективне вирішення поточних суперечок, але й створення умов для їхнього попередження. Його роль полягає у підтримці відкритого діалогу, формуванні політик і процедур, що регулюють вирішення конфліктів, а також у розвитку в команді навичок для конструктивного реагування на конфлікти. Лідер, який проявляє емоційну зрілість, справедливість та стратегічне мислення, здатен створити атмосферу, що зменшує ризик виникнення конфліктів і забезпечує їх ефективне вирішення.

Профілактика конфліктів в органах державної влади є важливою складовою частиною управлінської діяльності. Ефективні стратегії профілактики допомагають знизити ймовірність виникнення конфліктів, створити сприятливе робоче середовище і забезпечити стабільність у функціонуванні органів влади. Наведемо кілька ключових підходів і стратегій, які можуть бути використані для попередження конфліктів [50, с. 95]:

1. Формування чіткої комунікаційної політики. Комунікація є основою для запобігання непорозумінням і конфліктам. У органах влади важливо створити ефективні канали комунікації, де інформація передається чітко і своєчасно, а також де кожен співробітник має можливість висловити свої думки.

Стратегії, щодо формування чіткої комунікаційної політики [48]:

- встановлення регулярних зустрічей і нарад для обміну інформацією між різними підрозділами органу влади.
- поширення чітких інструкцій та процедур, що стосуються важливих змін чи рішень, для зниження ризику непорозумінь.
- розвиток відкритої, прозорої комунікації, заохочення зворотного зв'язку та діалогу між керівництвом і підлеглими.

2. Розвиток культури взаємоповаги і толерантності. Конфлікти часто виникають через непорозуміння або відсутність поваги до різних точок зору. Культура взаємоповаги і толерантності допомагає знизити рівень емоційних ідеологічних суперечок і зміцнити співпрацю між співробітниками.

Стратегії, щодо розвитку культури взаємоповаги і толерантності [48]:

- проведення тренінгів і семінарів з розвитку міжособистісних навичок, емоційного інтелекту, культурної чутливості та толерантності.
- заохочення інклюзивності та поваги до різноманіття думок, національностей, культурних особливостей серед співробітників.
- встановлення політик нульової толерантності до дискримінації, мобінгу та будь-яких проявів неповаги.

3. Розподіл чітких ролей і відповідальностей. Багато конфліктів виникають через неясність щодо обов'язків, повноважень або завдань. Чіткий розподіл ролей і відповідальностей дозволяє уникнути ситуацій, коли працівники органів влади не розуміють своїх завдань чи сфер впливу.

Стратегії, щодо розподілу чітких ролей [48]:

- визначення чітких і прозорих процедур і регламентів, що описують права та обов'язки кожного співробітника.
- підтримка чіткої вертикалі управління та механізмів делегування повноважень, щоб уникнути перекриття обов'язків і непорозумінь.
- регулярне оновлення посадових інструкцій і положень, що регулюють діяльність співробітників.

4. Прогнозування потенційних конфліктних ситуацій. Прогнозування можливих конфліктів на ранніх етапах дозволяє органам влади вчасно вжити заходів для їх уникнення. Це передбачає аналіз соціально-психологічних та організаційних факторів, які можуть призвести до суперечок.

Стратегії, щодо прогнозування потенційних конфліктних ситуацій [48]:

- використання аналітики і проведення опитувань серед співробітників для визначення потенційних проблем або зон конфліктів.
- регулярний моніторинг внутрішнього клімату в організації для своєчасного виявлення джерел напруженості.
- встановлення системи раннього попередження, щоб зупинити конфлікти на ранніх стадіях.

5. Мотивація до спільної роботи та досягнення загальних цілей. Органи влади повинні фокусувати увагу на загальних цілях та інтересах, що дозволяє працівникам працювати як єдина команда, а не як окремі групи, що можуть мати суперечливі інтереси.

Стратегії, щодо мотивації до спільної роботи та досягнення цілей [48]:

- формулювання чітких спільних цілей і завдань для колективів, щоб співробітники розуміли важливість своєї роботи для досягнення загального результату.
- заохочення командної роботи через спільні проекти, навчання та інші заходи, що сприяють колективному досягненню результатів.
- визнання досягнень і вклад кожного співробітника в загальний результат.

6. Розв'язання конфліктів через медіацію і фасилітацію. Навчання співробітників органів влади методам медіації і фасилітації дає можливість врегулювати конфлікти мирним шляхом, зберігаючи хороші стосунки між сторонами та підвищуючи ефективність роботи організації.

Стратегії, щодо розв'язання конфліктів через медіацію і фасилітацію [48]:

- впровадження системи медіації для вирішення конфліктів між співробітниками, що дозволяє нейтральній стороні допомогти в розв'язанні суперечок.
- навчання співробітників базовим методам фасилітації для полегшення конструктивного діалогу і зменшення конфліктних ситуацій.
- підтримка створення механізмів для внутрішніх консультацій та пошуку компромісів у разі виникнення суперечок.

7. Створення системи винагород і покарань за поведінку в конфліктних ситуаціях. Органи влади можуть впровадити систему винагород та покарань для заохочення позитивної поведінки та реагування на порушення норм у разі конфліктів.

Стратегії, щодо створення системи винагород і покарань за поведінку в конфліктних ситуаціях [48]:

- встановлення системи стимулів для співробітників, які демонструють високі навички в управлінні конфліктами і конструктивній взаємодії.

- регламентування санкцій за порушення внутрішніх правил поведінки, що може стати причиною конфлікту (наприклад, за агресивну поведінку або відсутність професіоналізму).

Профілактика конфліктів у органах державної влади вимагає комплексного підходу. Важливо застосовувати стратегії, які включають чітку комунікацію, розвиток культури взаємоповаги, чітке розмежування обов'язків, а також прогнозування і раннє виявлення потенційних джерел конфліктів. Впровадження цих стратегій допомагає створити продуктивне і стабільне робоче середовище, де конфлікти можна уникати або ефективно вирішувати на ранніх етапах [51, с. 71].

Оцінка ефективності методів і стратегій управління конфліктами є важливим етапом для визначення досягнення бажаних результатів і вдосконалення процесу управління конфліктами в органах державної влади. Визначення критеріїв успіху дозволяє оцінити, наскільки ефективними були вжиті заходи і чи досягнуто бажаного результату в процесі вирішення конфліктів.

До ключових критеріїв оцінки ефективності відноситься [68, с. 147]:

Досягнення домовленостей або компромісу. Основним критерієм успіху є здатність досягти взаємоприйнятних рішень між сторонами конфлікту. Якщо методи управління конфліктами сприяють встановленню конструктивного діалогу та домовленостей, то можна вважати процес вирішення конфлікту ефективним. У державному секторі це означає, що кожна сторона може залишити конфліктне питання з відчуттям, що їхні інтереси були враховані, а результат відповідає основним вимогам організації.

Збереження або поліпшення міжособистісних відносин. Важливим аспектом є здатність методів вирішення конфліктів зберігати або навіть поліпшувати міжособистісні відносини між учасниками конфлікту. У державних установах важливо підтримувати ефективну командну роботу, тому, якщо після вирішення конфлікту співробітники продовжують працювати

разом без напруги та підозр, це є свідченням успішного управління конфліктами.

Покращення морального клімату в колективі. Успішне управління конфліктами призводить до поліпшення морального клімату в організації. Якщо після вирішення конфліктів зменшується рівень стресу, зростає довіра між співробітниками і з'являється більше ініціативи для співпраці, це свідчить про ефективність застосованих стратегій. Лідери органів влади повинні стежити за тим, щоб рішення з конфлікту не погіршували атмосферу в колективі [54, с. 214].

Зниження повторних конфліктів. Якщо після врегулювання конфлікту не виникають нові суперечності з подібних питань, це є важливим показником ефективності методів управління конфліктами. В органах державної влади важливо створювати стійкі механізми для запобігання подібним ситуаціям у майбутньому, що дозволяє знижувати рівень конфліктності та підвищувати ефективність роботи.

Задоволення учасників процесу. Оцінка рівня задоволеності всіх учасників процесу вирішення конфлікту є важливим показником успіху. Якщо всі сторони (якщо їх кілька) задоволені результатами і відчувають, що їхні інтереси були вислухані і враховані, це є доказом того, що застосовані методи та стратегії були ефективними.

Вплив на організаційні результати. Важливо оцінювати, чи призвело управління конфліктами до покращення загальних результатів роботи органу влади, таких як підвищення ефективності прийняття рішень, зниження адміністративних витрат або покращення якості надання послуг. Якщо конфлікти виявили слабкі місця в організації, і після їх вирішення вдалося вдосконалити управлінські процеси, це вказує на високу ефективність застосованих стратегій.

Оцінка ефективності управління конфліктами є необхідною для визначення успіху застосованих методів та стратегій, а також для

вдосконалення процесу вирішення конфліктів у державних установах. Врахування таких критеріїв, як досягнення компромісу, покращення міжособистісних відносин, зниження повторних конфліктів та вплив на загальну ефективність організації, допомагає створювати сприятливу атмосферу для праці та забезпечує стабільність і ефективність державного управління [53, с. 44].

Наведемо методи оцінки ефективності вирішення конфліктів, рис. 1.4:

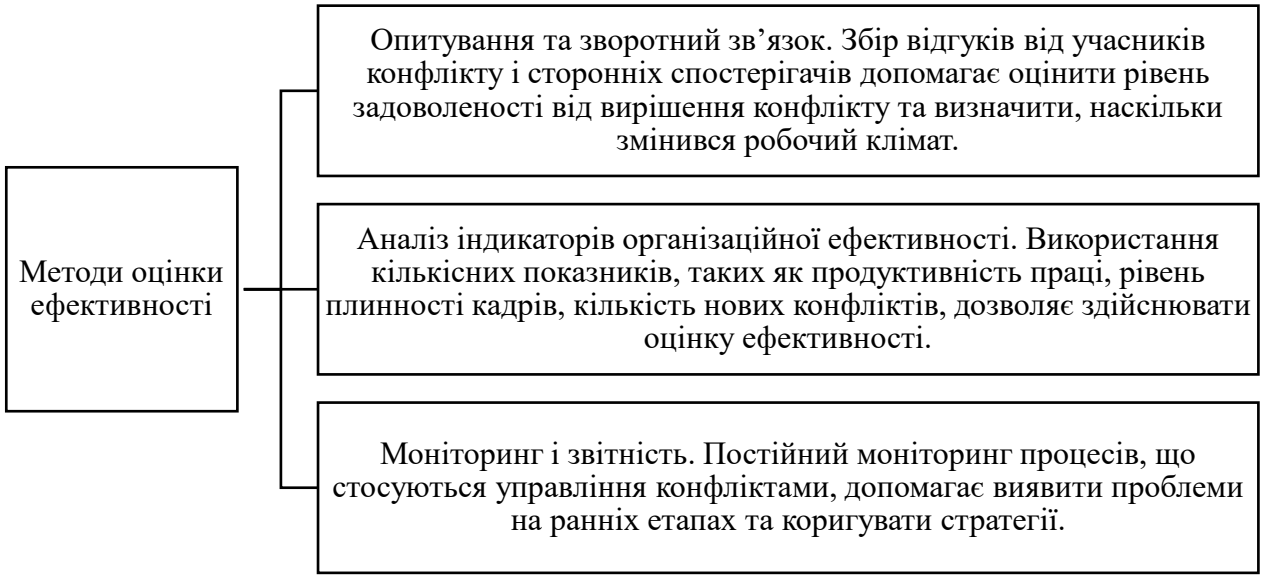

Рис. 1.4. Методи оцінки ефективності вирішення конфліктів [32, с. 124]

Конфлікти між державними службовцями можуть значно впливати на ефективність управлінської діяльності, оскільки вони можуть мати як негативні, так і іноді позитивні наслідки. Ось кілька ключових аспектів, через які конфлікти можуть впливати на ефективність. До негативних наслідків входить :

Зниження продуктивності. Конфлікти між державними службовцями можуть призвести до зниження рівня співпраці та взаємодії між ними, що, у

свою чергу, погіршує загальну ефективність роботи. Це може спричинити затримки в прийнятті рішень, виконанні завдань і проектів.

Погіршення морального клімату. Постійні конфлікти можуть створювати ворожу атмосферу в колективі, що знижує мотивацію та моральний стан працівників. Це може призвести до підвищеного рівня стресу, вигорання та навіть звільнень.

Неефективне використання ресурсів. Конфлікти можуть призводити до витрат часу та ресурсів на розв'язання суперечок, замість того щоб фокусуватися на виконанні основних управлінських завдань. Це може включати витрати на проведення розслідувань, консультування або посередництво.

Зниження якості прийнятих рішень. В умовах конфлікту можливе ухвалення рішень на основі особистих уподобань або боротьби за владу, а не на основі об'єктивних критеріїв та аналізу. Це може призвести до помилкових або неефективних рішень, які шкодять організації.

До позитивних наслідків входить [55, с. 135]:

Мотивація для поліпшення процесів: У деяких випадках конфлікти можуть виступати як каталізатор змін, сприяючи виявленню недоліків у управлінських процесах. Коли державні службовці мають різні погляди або підходи до вирішення проблем, це може стимулювати обговорення та пошук кращих рішень.

Поліпшення комунікації та взаємодії. Вчасно вирішені конфлікти можуть сприяти поліпшенню комунікацій між службовцями, адже вони змушують вивчати й розуміти точку зору інших. Це може призвести до більш ефективної роботи в команді та покращення загального управління.

Розвиток лідерства. Керівники, які вміють ефективно вирішувати конфлікти, можуть покращити свої лідерські якості та отримати більше поваги від колег. Здатність успішно управляти суперечками може зробити організацію більш стабільною та орієнтованою на результат.

Наслідки конфліктів між державними службовцями значною мірою залежать від того, як ці конфлікти управляються. Якщо конфлікти вчасно виявляються і вирішуються за допомогою належних управлінських методів, це може призвести до поліпшення внутрішніх процесів і підвищення ефективності роботи. Однак, якщо конфлікти ігноруються або не вирішуються, вони можуть серйозно зашкодити ефективності управління, знизивши продуктивність і створивши токсичне робоче середовище [55, с. 135].

Попередження виникнення конфліктів у колективах державних службовців є важливою складовою управлінської діяльності, оскільки конфлікти можуть значно знижувати ефективність роботи, підривати моральний клімат і перешкоджати досягненню організаційних цілей. Ось кілька основних підходів до попередження конфліктів у колективах державних службовців [57-58]:

1. Чітке визначення ролей і обов'язків:

- Докладні посадові інструкції. Кожен співробітник має знати свою роль у команді, свої завдання та межі відповідальності.
- Чітка ієрархія. Визначення лінії підпорядкування, щоб уникнути непорозумінь щодо того, хто є керівником, а хто підлеглим.
- Урегулювання суперечливих ситуацій. Якщо є можливість перехресних функцій або подібних завдань, це потрібно ретельно описувати, щоб уникнути конкуренції та боротьби за ресурси.

2. Ефективна комунікація:

- Регулярні зустрічі. Регулярні збори та комунікація між керівництвом і співробітниками дозволяють вирішувати питання на ранніх етапах і запобігати накопиченню нерозв'язаних проблем.
- Відкрита комунікація. Службовці повинні відчувати, що можуть вільно висловлювати свої ідеї, пропозиції або занепокоєння, не боячись негативних наслідків. Це знижує рівень напруженості та недовіри.

- Навчання комунікаційним навичкам. Працівникам можна проводити тренінги з ефективної комунікації, щоб вони могли краще висловлювати свої думки та розуміти колег.

3. Справедливий розподіл ресурсів:

- Прозорий розподіл ресурсів. Забезпечення справедливого доступу до ресурсів на основі об'єктивних критеріїв, таких як пріоритетність завдань, важливість проектів чи обсяг роботи.
- Врахування потреб різних підрозділів. При розподілі ресурсів важливо враховувати потреби всіх підрозділів, щоб не створювати нерівних умов для співробітників.

4. Розвиток корпоративної культури:

- Створення культури взаємоповаги. Важливо, щоб кожен співробітник відчував себе частиною команди та поважав інших. Це зменшує ймовірність виникнення непорозумінь.
- Визнання досягнень. Публічне визнання досягнень працівників сприяє підвищенню морального духу і зменшує конкуренцію на рівні особистих амбіцій.

5. Раннє виявлення та вирішення проблем:

- Моніторинг атмосфер в колективі. Керівництво повинно постійно слідкувати за моральним кліматом у колективі і вчасно виявляти наявні проблеми.
- Виявлення потенційних джерел конфліктів. Важливо своєчасно виявляти навіть найменші ознаки конфліктів і працювати над їх вирішенням до того, як вони переростуть у серйозні проблеми.

6. Управління стресом та емоціями:

- Навчання управлінню стресом. Регулярні тренінги або психологічні консультації допомагають працівникам краще справлятися з емоційним навантаженням, що знижує рівень конфліктів.

- Мотивація через підтримку та розуміння. Якщо співробітники відчувають, що їх підтримують, вони менш схильні до емоційних спалахів і конфліктів.

7. Дотримання принципів справедливості та етики:

- Чітка політика щодо дисципліни. Встановлення зрозумілих і чітких стандартів поведінки та правил щодо вирішення конфліктів, щоб уникнути упередженості чи зловживань.
- Дотримання етичних норм. Керівництво повинно демонструвати етичну поведінку, адже приклад лідера важливий для формування відповідних норм у колективі.

8. Тренінги та розвиток навичок управління конфліктами:

- Навчання вирішенню конфліктів. Проведення тренінгів та майстер-класів для співробітників щодо того, як розпізнати конфлікти, як з ними боротися та як ефективно вирішувати суперечки.
- Розвиток медіації. Призначення медіаторів або спеціалістів з управління конфліктами в організації, які допомагають мирно вирішувати суперечки.

9. Підтримка з боку керівництва:

- Підтримка команди. Керівник має бути готовий до вирішення конфліктних ситуацій у разі їх виникнення та виступати посередником у важких ситуаціях.
- Залучення до прийняття рішень.

Попередження конфліктів у колективах державних службовців вимагає комплексного підходу, який включає чітке визначення ролей, ефективну комунікацію, справедливий розподіл ресурсів, розвиток здорової корпоративної культури, раннє виявлення проблем та управління стресом. Важливу роль у цьому процесі відіграє керівництво, яке повинно активно працювати над створенням середовища, де співробітники можуть ефективно співпрацювати і вирішувати суперечки мирним шляхом [61].

Висновки до розділу 1

Конфлікти у сфері державного управління – це складні соціально-політичні явища, які виникають у процесі взаємодії різних учасників управлінської діяльності, зокрема державних службовців, органів влади, політичних сил, а також між державними установами та громадськими організаціями. Вони виникають у випадку протиріччя інтересів, поглядів, цілей, цінностей або повноважень, що призводять до суперечностей, а інколи й до протистояння.

Види конфліктів у сфері державного управління можна класифікувати за різними ознаками, враховуючи специфіку учасників, рівень конфлікту, причини виникнення та інші фактори. Розглянемо основні види конфліктів, що можуть виникати в державному управлінні.

1. Інтерперсональні конфлікти – це конфлікти, які виникають між окремими державними службовцями, посадовими особами або працівниками органів влади;

2. Міжінституційні конфлікти – конфлікти, які виникають між різними державними органами або установами, які виконують різні функції або мають суперечливі повноваження;

3. Політичні конфлікти – це конфлікти в державному управлінні, які виникають через суперечності між політичними силами або урядовими та опозиційними партіями;

4. Соціальні конфлікти – виникають між державними структурами і громадськістю або окремими соціальними групами;

5. Економічні конфлікти – це конфлікти, які виникають через суперечності щодо використання обмежених ресурсів, таких як бюджетні кошти, землі, природні ресурси або робочі ресурси;

6. Правові конфлікти – конфлікти, що виникають через суперечності в застосуванні або тлумаченні законів та інших нормативно-правових актів;

7. Конфлікти через інформаційні бар'єри – конфлікти виникають через недостатню або неправильно передану інформацію між державними органами або між урядом і громадськістю;

8. Міжнародні конфлікти – конфлікти, які виникають через взаємодію державних органів з міжнародними інститутами або іншими державами;

9. Конфлікти через управлінську неефективність – конфлікти, які виникають через недосконалість управлінських структур, організаційних процесів або методів прийняття рішень.

Методи управління конфліктами в організаціях поділяються: превентивні методи, методи мироного врегулювання, стратегії прямого врегулювання, залучення зовнішніх посередників. Також, до основних інструментів та технік вирішення конфліктів у державному управлінні входить: медіація, переговори, фасилітація.

Медіація – це процес, коли нейтральна особа (медіатор) допомагає сторонам конфлікту знайти компромісне рішення без втручання суду чи прийняття рішень іншою стороною.

Переговори – це процес обміну інформацією, обговорення та досягнення угод між двома або більше сторонами з метою вирішення конфліктів, досягнення компромісу або знаходження спільного рішення для вирішення певної проблеми.

Фасилітація – це процес, коли фасилітатор (нейтральна особа) організовує і підтримує групові дискусії, щоб допомогти сторонам конструктивно обговорити проблему та прийняти спільне рішення.

Ключові підходи і стратегії, які можуть бути використані для попередження конфліктів: формування чіткої комунікаційної політики, розвиток культури взаємоповаги і толерантності, розподіл чітких ролей і відповідальностей, прогнозування потенційних конфліктних ситуацій, мотивація до спільної роботи та досягнення загальних цілей, розв'язання

конфліктів через медіацію і фасилітацію, створення системи винагород і покарань за поведінку в конфліктних ситуаціях.

Таким чином, конфлікти у сфері державного управління можуть бути викликані різними факторами – політичними, економічними, соціальними, правовими або управлінськими. Вони мають різні форми, рівні та масштаби, але їх наявність є природною частиною управлінського процесу. Важливо не лише вміти виявляти такі конфлікти, але й ефективно їх керувати, використовуючи різні стратегії і методи для їх вирішення.

РОЗДІЛ 2
ЕМПІРИЧНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ МЕТОДІВ УПРАВЛІННЯ КОНФЛІКТАМИ В КОНТЕКСТІ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ

2.1. Опис досліджуваної групи та методики дослідження

У цьому підрозділі детально описано групу державних службовців, яка стала об'єктом дослідження. Група включає працівників державних органів, які займають різні посади в управлінських структурах, таких як:

Керівники департаментів і відділів – особи, відповідальні за управлінські рішення та контроль над реалізацією політик на рівні міністерств, агентств або органів місцевого самоврядування.

Молодші і середні керівники – співробітники, які здійснюють безпосереднє керівництво командою працівників і реалізують політику на оперативному рівні.

Аналізатори і радники – співробітники, які спеціалізуються на наданні аналітичної підтримки та консультуванні з різних аспектів державного управління, зокрема в сфері вирішення конфліктів.

У дослідженні взяли участь 100 державних службовців різних вікових груп та посадових категорій, що працюють у державних органах управління:

40 державних службовців нижчого рівня (спеціалісти, молодші аналітики), які безпосередньо взаємодіють з громадянами та виконують адміністративні функції. Ці службовці є першими лініями зв'язку з громадянами, тому їхня здатність до ефективного управління конфліктами є надзвичайно важливою для забезпечення належного рівня сервісу.

30 державних службовців середнього рівня (керівники відділів, начальники управлінь), які організовують роботу підлеглих і приймають управлінські рішення. Вони займаються управлінням колективом та мають вирішальне

значення у вирішенні внутрішніх конфліктів і створенні здорового робочого середовища.

30 державних службовців вищого рівня (заступники голів адміністрацій, керівники департаментів), які відповідають за стратегічне управління та координацію діяльності органів державної влади. Вони займаються ухваленням важливих політичних та організаційних рішень, і їхня здатність управляти великими конфліктами на високому рівні має велике значення для державного управління.

Зокрема, до групи увійшли працівники міністерств, відомств та органів місцевого самоврядування. Всі учасники мали досвід роботи на посаді державного службовця від 3 до 10 років, що дозволяє оцінити ефективність застосовуваних методів управління конфліктами з огляду на різний рівень досвіду та кваліфікації. Респонденти були розподілені на дві групи: експериментальну та контрольну.

Для проведення емпіричного дослідження методів управління конфліктами у контексті підвищення ефективності діяльності державних службовців використано комбінацію кількох методів, що дозволяють отримати комплексні дані про їх практичні навички і підходи до вирішення конфліктів [9, с. 81-82].

До етапів дослідження належить:

1. Підготовка та розробка анкети та інтерв'ю;

2. Проведення анкетування серед усіх учасників дослідження;

3. Проведення інтерв'ю та спостережень на робочих місцях;

4. Аналіз зібраних даних та підготовка висновків;

5. Формулювання рекомендацій щодо підвищення ефективності методів управління конфліктами.

Для отримання всебічних та об’єктивних результатів було використано комбінацію якісних і кількісних методів дослідження, що дозволяє оцінити як суб'єктивне сприйняття конфліктів, так і реальні зміни в управлінській поведінці респондентів [8, с. 179].

Опишемо дослідження та етапи його проведення [18]:

1. Підготовчий етап. На початковому етапі дослідження було проведено анкетування всіх учасників для збору базових даних щодо їхнього ставлення до конфліктів, рівня стресу, спричиненого конфліктними ситуаціями, та попереднього досвіду їх вирішення. Це дозволило оцінити вихідний рівень знань і навичок респондентів у сфері конфліктології.

Після збору початкових даних учасники були розподілені на дві групи – експериментальну (50 осіб) та контрольну (50 осіб) – за випадковим принципом, що дозволило мінімізувати вплив суб'єктивних чинників та забезпечити об'єктивність подальшого аналізу [19, с. 135-136].

Метод анкетування. На початковому та заключному етапах дослідження було проведено анонімне анкетування, спрямоване на виявлення рівня стресу, частоти застосування різних стратегій управління конфліктами, а також самооцінки ефективності власних навичок вирішення конфліктів. Анкета містила як закриті (наприклад, шкальні оцінки рівня стресу), так і відкриті запитання, що дозволяли респондентам поділитися власними думками щодо найбільш ефективних стратегій управління конфліктами.

Метод інтерв'ю. Детальні напівструктуровані інтерв’ю з 10 державними службовцями допомогли з’ясувати глибше розуміння причин виникнення конфліктів та особливостей їх розв’язання на різних управлінських рівнях. Учасники відповідали на запитання про особистий досвід вирішення конфліктних ситуацій, основні труднощі, з якими вони стикаються, а також найбільш і найменш ефективні стратегії, які вони застосовують.

Метод спостереження. Для оцінки поведінки респондентів у реальних робочих умовах було проведено непряме спостереження за їхньою участю в командних нарадах та переговорах. Це дозволило порівняти задекларовані стратегії управління конфліктами з фактичною поведінкою державних службовців у конфліктних ситуаціях.

2. Навчальний етап. Протягом двох місяців експериментальна група проходила навчання з методів управління конфліктами [20, с. 79-80]:

Теоретичні заняття – знайомство з типами конфліктів, їхніми причинами та наслідками, а також ефективними стратегіями розв'язання.

Практичні тренінги – відпрацювання комунікативних навичок, активного слухання та конструктивного діалогу.

Рольові ігри – моделювання конфліктних ситуацій та застосування різних стратегій їх розв'язання.

Контрольна група не проходила жодних додаткових навчань і продовжувала використовувати традиційні методи вирішення конфліктів.

3. Спостереження та аналіз. На третьому місяці дослідження було проведено повторне анкетування та інтерв'ю з учасниками, що дало змогу оцінити динаміку змін у їхньому ставленні до конфліктних ситуацій, рівні стресу та ефективності їхнього вирішення [38, с. 108].

Для обробки та аналізу отриманих даних було використано низку кількісних і якісних методів, що дозволили оцінити ефективність навчання та зміни в поведінці респондентів:

1. Статистичний аналіз [45, с. 167]:

- метод середніх значень – застосовано для оцінки змін рівня стресу, частоти використання конструктивних стратегій управління конфліктами та самооцінки ефективності навичок;
- дисперсійний аналіз (ANOVA) – використано для порівняння середніх значень між експериментальною та контрольною групами та визначення статистично значущих відмінностей;
- кореляційний аналіз – досліджено взаємозв'язок між рівнем стресу та ефективністю управління конфліктами, що дозволяє оцінити, чи зменшення стресу впливає на підвищення ефективності вирішення конфліктів.

2. Візуалізація даних [52, с. 62]:

- таблиці – для структурованого представлення основних результатів дослідження;
- кругові діаграми – відображення частки використання різних стратегій вирішення конфліктів;
- гістограми – порівняння рівня стресу та самооцінки ефективності до і після експерименту.

3. Контент-аналіз [14, с. 259]:

- аналіз відповідей відкритих запитань анкети та інтерв'ю для виявлення основних тенденцій у ставленні державних службовців до конфліктів та ефективності застосованих стратегій;
- виокремлення ключових слів та фраз, що свідчать про позитивні чи негативні зміни в управлінні конфліктами.

4. Кваліметричний підхід. Розробка та використання бальної системи оцінювання навичок управління конфліктами для об'єктивного аналізу змін у професійній поведінці службовців. бальну систему оцінювання навичок державних службовців [16, с. 37].

З метою об'єктивного оцінювання ефективності методів управління конфліктами для оцінювання рівня навичок управління конфліктами було розроблено бальну систему, що складається з чотирьох основних критеріїв, кожен з яких оцінюється в межах від 1 до 5 балів, де 1 – мінімальний рівень, а 5 – максимальний. Кожен критерій дозволяє оцінити конкретні аспекти управління конфліктами:

Уміння розпізнавати причини конфліктів [37, с. 73]:

1 бал – не в змозі розпізнати причини конфлікту, сприймає лише його наслідки.

3 бали – виявляє загальні причини, але часто не здатний розпізнати глибинні або приховані фактори.

5 балів – легко розпізнає основні та приховані причини конфлікту, має чітке розуміння джерел проблем.

Використання конструктивних стратегій управління конфліктами [37, с. 74]:

1 бал – використовує неефективні або агресивні стратегії, що лише поглиблюють конфлікт.

3 бали – інколи застосовує конструктивні стратегії, але не завжди досягає бажаного результату.

5 балів – завжди використовує конструктивні стратегії, сприяючи вирішенню конфлікту на взаємоприязному рівні.

Контроль емоцій під час конфлікту [37, с. 74]:

1 бал – емоційно нестабільний, може втратити контроль, що лише погіршує ситуацію.

3 бали – інколи зберігає контроль над емоціями, але не завжди.

5 балів – чудово контролює свої емоції, навіть у стресових ситуаціях, що дозволяє ефективно вирішувати конфлікти.

Загальна ефективність вирішення конфлікту [37, с. 74]:

1 бал – конфлікт не вирішується, ситуація лише ускладнюється.

3 бали – конфлікт вирішується частково, але деякі аспекти залишаються не вирішеними.

5 балів – конфлікт вирішується успішно, обидві сторони задоволені результатом, відновлюється гармонія.

Наведені інструменти дозволили забезпечити комплексний підхід до аналізу даних та об'єктивно оцінити вплив експериментального навчання на державних службовців.

Таким чином, для оцінки змін у поведінці та ставленні респондентів до конфліктів було використано методи статистичного аналізу. Було порівняно результати анкетування до та після навчання, а також проаналізовано зміни у рівні стресу, частоті застосування конструктивних стратегій та самооцінці ефективності навичок управління конфліктами.

Отримані результати дозволять зробити висновки про ефективність застосованих методів навчання та розробити рекомендації щодо покращення управління конфліктами в державних органах.

2.2. Етапи проведення емпіричного дослідження

Метод середніх значень застосовано для оцінки змін у рівні стресу, частоті використання конструктивних стратегій (співпраця та компроміс) і самооцінці ефективності вирішення конфліктів серед державних службовців експериментальної та контрольної груп [39, с. 55]:

1) рівень стресу (до і після навчання, порівняння експериментальної та контрольної груп). Рівень стресу є одним із ключових показників ефективності управління конфліктами, особливо серед державних службовців, які працюють в умовах підвищеної відповідальності та постійних комунікацій із громадянами та колегами, рис. 2.1

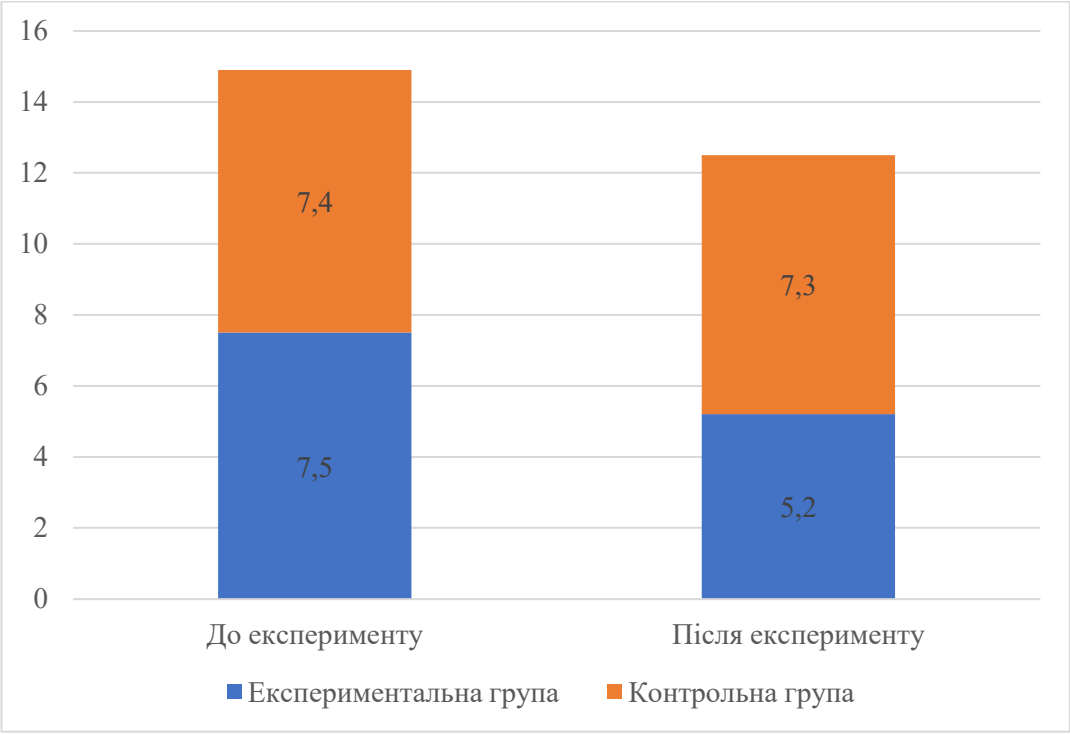

Рис. 2.1. Рівень стресу (за 10-бальною шкалою)

До початку експерименту середній рівень стресу був майже однаковим у двох групах: 7,5 бала в експериментальній групі та 7,4 бала в контрольній групі. Це свідчить про схожий початковий рівень сприйняття стресових ситуацій серед респондентів.

Після проходження навчального курсу з управління конфліктами у експериментальній групі рівень стресу суттєво знизився до 5,2 бала, що вказує на позитивний вплив тренінгів, лекцій та практичних вправ. Отримані знання та навички дозволили учасникам ефективніше вирішувати конфліктні ситуації, що, у свою чергу, зменшило емоційне напруження.

У контрольній групі рівень стресу залишився практично незмінним (7,3 бала), що підтверджує відсутність суттєвих змін у їхньому ставленні до конфліктів та методах їх вирішення.

2) частота застосування різних стратегій управління конфліктами (до і після). Конструктивні стратегії управління конфліктами, зокрема співпраця та компроміс, відіграють ключову роль у забезпеченні ефективної комунікації та прийняття рішень у державному управлінні. Їх використання сприяє зниженню напруги у колективі, підвищенню рівня довіри між співробітниками та покращенню загальної продуктивності [1, с. 131], рис. 2.2.

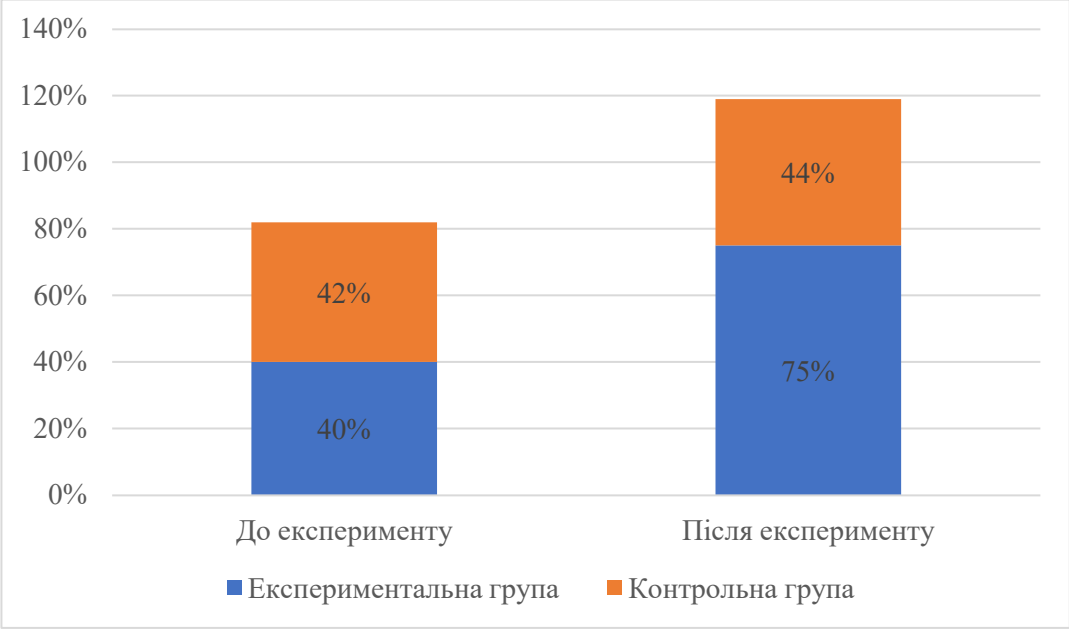

Рис. 2.2. Частота застосування конструктивних стратегій, %

На початку дослідження частота використання конструктивних стратегій була низькою в обох групах: 40% в експериментальній групі, 42% у контрольній групі.

Це свідчить про те, що більшість державних службовців до початку експерименту переважно застосовували менш ефективні методи розв'язання конфліктів, такі як уникнення, суперництво або пристосування.

Після проходження навчання в експериментальній групі цей показник зріс до 75%, що вказує на суттєве підвищення рівня обізнаності щодо конструктивних підходів та активне їх використання в робочій діяльності. Учасники навчання почали застосовувати стратегії, які дозволяють досягати взаємовигідних рішень, ефективно вирішувати суперечності та підтримувати позитивний психологічний клімат у колективі.

Натомість у контрольній групі показник майже не змінився (44%), що підтверджує, що без відповідної підготовки державні службовці рідко змінюють свої підходи до вирішення конфліктних ситуацій.

3) загальна ефективність вирішення конфліктів (суб’єктивна оцінка учасників), рис. 2.3.

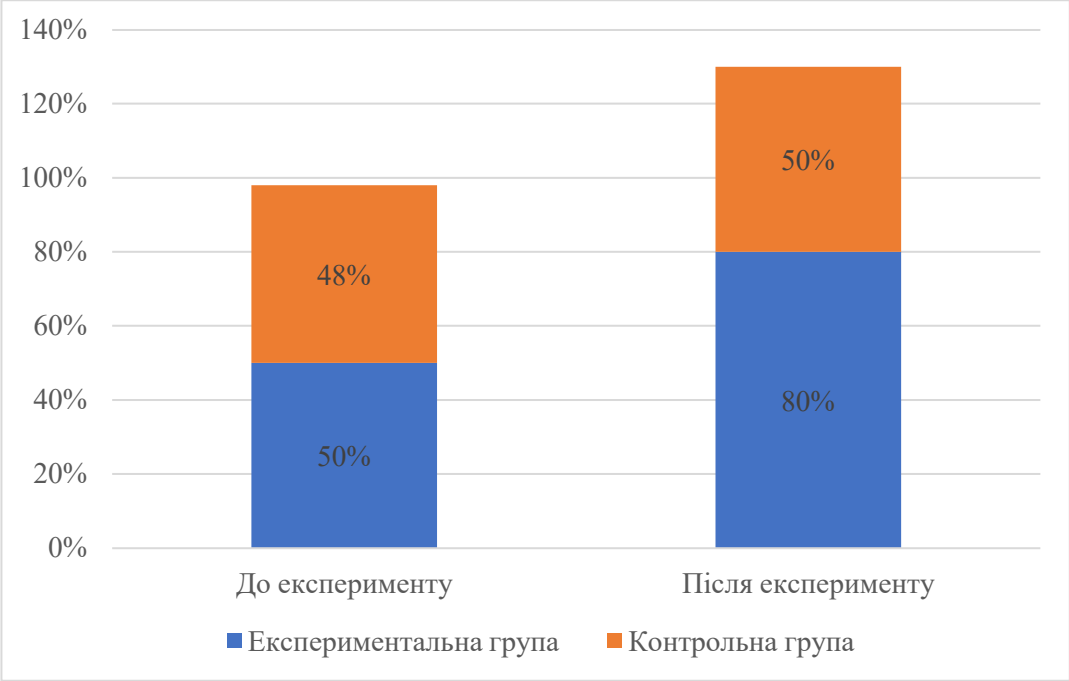

Рис. 2.3. Загальна ефективність вирішення конфліктів, %

Самооцінка службовців щодо власної здатності ефективно вирішувати конфлікти є важливим показником рівня їхньої впевненості у своїх навичках, а також ефективності методів, які вони застосовують.

На початковому етапі дослідження самооцінка ефективності вирішення конфліктів була майже однаковою в обох групах: 50% в експериментальній групі, 48% у контрольній групі.

Це свідчить про те, що близько половини державних службовців до початку експерименту вважали свої навички вирішення конфліктів достатньо ефективними, тоді як інша половина відчувала труднощі або невпевненість у своїх діях.

Після навчання цей показник значно зріс в експериментальній групі – до 80%. Це свідчить про те, що отримані знання та практичні навички підвищили впевненість службовців у своїй здатності керувати конфліктами. Вони стали більш обізнаними щодо методів взаємодії, конструктивних стратегій і способів запобігання ескалації суперечок.

Натомість у контрольній групі змін майже не відбулося (50%), що підтверджує, що без відповідного навчання службовці не зазнають суттєвого покращення у своїх навичках та не змінюють підходи до вирішення конфліктів.

Метод середніх значень дозволив виявити значні позитивні зміни серед державних службовців експериментальної групи. Після проходження навчання вони відчували менший рівень стресу, частіше застосовували конструктивні стратегії та більш високо оцінювали свої навички вирішення конфліктів. Водночас у контрольній групі значних змін не зафіксовано. Це підтверджує ефективність впровадженого навчального втручання та його значущість для підвищення ефективності діяльності державних службовців.

Для визначення впливу навчання з управління конфліктами на державних службовців було проведено дисперсійний аналіз (ANOVA). Основною метою аналізу є з'ясування, чи є статистично значущі відмінності між експериментальною та контрольною групами до та після навчання [3, с. 50].

Дисперсійний аналіз використовується для порівняння середніх значень між двома групами (експериментальною та контрольною) у різні періоди дослідження. Це дозволяє визначити, чи були зміни в показниках випадковими або ж вони мають статистично значущий характер [7, с. 137].

Одним із ключових аспектів управління конфліктами є вплив конфліктних ситуацій на рівень стресу працівників. Перед початком навчання середній рівень стресу був високим в обох групах (7,5 у експериментальній та 7,4 у контрольній), (Табл. 2.1.):

Таблиця 2.1

Аналіз рівня стресу

Група	До експерименту (M±SD)	Після експерименту (M±SD)
Експериментальна	7,5 ± 1,2	5,2 ± 1,1
Контрольна	7,4 ± 1,3	7,3 ± 1,2

Розв’язок дисперсійного аналізу полягає у визначенні того, чи є статистично значущі відмінності між середніми значеннями рівня стресу між експериментальною та контрольною групами до і після навчання:

$F(1,98) = 21,45$, $p < 0.001$,

де $F(1,98) = 21,45$ – це значення статистики F, яке показує, наскільки велика різниця між групами у порівнянні з варіацією всередині груп. Високе значення F свідчить про значну різницю між групами.

$p < 0.001$ – це рівень статистичної значущості, який показує, що ймовірність випадкового виникнення такої різниці менше 0,1%. Це означає, що ефект навчання є суттєвим і статистично значущим.

Оскільки $p < 0,001$, тому що стандартний рівень значущості ($\alpha = 0,05$), тому ми відкидаємо нульову гіпотезу, що між групами немає відмінностей і підтверджуємо, що навчання з управління конфліктами суттєво знизило рівень стресу в експериментальній групі. У контрольній групі рівень стресу залишився майже незмінним, що підтверджує ефективність впровадженого навчання.

Отримані результати показують, що після навчання рівень стресу в експериментальній групі суттєво знизився. Це можна пояснити тим, що працівники, які пройшли навчання, отримали нові навички управління конфліктами, зокрема методи вирішення конфліктів через співпрацю, ефективну комунікацію та активне слухання. У контрольній групі змін не відбулося, що свідчить про необхідність додаткової підготовки для зниження рівня стресу серед державних службовців.

Конструктивні стратегії (компроміс і співпраця) є ключовими для ефективного врегулювання конфліктів. До початку експерименту державні службовці обох груп рідко використовували ці підходи, надаючи перевагу уникненню або домінуванню, (Табл. 2.2.):

Таблиця 2.2

Аналіз частоти використання конструктивних стратегій

Група	До експерименту (M±SD)	Після експерименту (M±SD)
Експериментальна	40 ± 8,5%	75 ± 7,2%
Контрольна	42 ± 7,9%	44 ± 8,1%

Дисперсійний аналіз використано для оцінки статистично значущих відмінностей між експериментальною та контрольною групами за досліджуваними показниками:

$F(1,98) = 34,12$, $p < 0.001$,

де, $F(1,98) = 34,12$ – це значення статистики F, яке вказує на високу різницю між групами відносно варіації всередині груп. Високе значення F свідчить про те, що навчання з управління конфліктами мало значний вплив.

$p < 0,001$ – це рівень статистичної значущості, що показує, що ймовірність випадкового виникнення такої різниці менш ніж 0,1%. Це означає, що ефект навчання не є випадковим.

Оскільки $p < 0,001$, ми відкидаємо нульову гіпотезу (яка припускала відсутність відмінностей між групами) та підтверджуємо, що навчання з методів управління конфліктами спричинило статистично значущі зміни.

Після проходження навчання експериментальна група значно частіше почала застосовувати конструктивні стратегії, що свідчить про ефективність тренінгів та рольових ігор, спрямованих на розвиток комунікативних навичок. У контрольній групі частота використання конструктивних стратегій залишилася майже незмінною, що підтверджує важливість цілеспрямованого навчання у сфері конфліктології.

Самооцінка ефективності є важливим психологічним аспектом, що впливає на впевненість державних службовців у власних силах при врегулюванні конфліктних ситуацій, (Табл. 2.3.):

Таблиця 2.3

Аналіз самооцінки ефективності вирішення конфліктів

Група	До експерименту (M±SD)	Після експерименту (M±SD)
Експериментальна	50 ± 10,2%	80 ± 9,8%
Контрольна	48 ± 9,5%	44 ± 9,6%

Дисперсійний аналіз застосовано для оцінки відмінностей між експериментальною та контрольною групами щодо рівня стресу, частоти використання конструктивних стратегій та загальної ефективності вирішення конфліктів:

$F(1, 98) = 28,76, p < 0.001$

де, $F(1, 98) = 28,76$ – це значення статистики F свідчить про суттєву різницю між двома групами. Високе значення F вказує, що вплив навчання є значущим.

$p < 0,001$ – рівень значущості, що підтверджує високу достовірність результатів. Ймовірність випадкової появи таких відмінностей між групами є меншою ніж 0.1%.

Оскільки p < 0,001, ми відкидаємо нульову гіпотезу (яка передбачає, що відмінностей між групами немає) та підтверджуємо, що навчання з методів управління конфліктами суттєво вплинуло на показники експериментальної групи.

Учасники експериментальної групи після навчання відчували більшу впевненість у своїх навичках управління конфліктами, що підтверджує ефективність використаних методів навчання. Водночас контрольна група залишилася на тому ж рівні, що демонструє необхідність додаткової роботи у цій сфері.

Кореляційний аналіз проведено для оцінки залежності між рівнем стресу та ефективністю управління конфліктами серед державних службовців. Основна гіпотеза полягала в тому, що зниження рівня стресу сприятиме покращенню навичок управління конфліктами.

Коефіцієнт кореляції Пірсона (r) розраховується за формулою 2.1 [13, с. 97]:

$$r = \frac{\sum(X_i - \bar{X})(Y_i - \bar{Y})}{\sqrt{\sum(X_i - \bar{X})^2 \times} \sqrt{\sum(Y_i - \bar{Y})^2}} \quad (2.1)$$

де, X_i і Y_i – значення двох змінних (рівень стресу та ефективність управління конфліктами);

$\bar{X}$ і $\bar{Y}$ – середні значення цих змінних.

Підставимо відповідні числа у формулу та визначимо коефіцієнт кореляції до експерименту:

$$r = \frac{(7{,}5 - 7{,}45)(50 - 49) \times 50 + (7{,}3 - 6{,}25)(50 - 65) \times 50}{\sqrt{(-1{,}05^2 \times 50) + (-1{,}05^2 \times 50)} \times \sqrt{(15^2 \times 50) \times (15^2 \times 50)}}$$

$$= \frac{(0{,}05 \text{ x } 1 \text{ x } 50) + (1{,}05 \text{ x } (-15) \text{ x } 50)}{\sqrt{(1{,}1025 \times 50) + (1{,}1025 \times 50)} \text{ x } \sqrt{(225 \times 50) \times (225 \times 50)}}$$

$$= \frac{2{,}5 + (-787{,}5)}{\sqrt{110{,}25} + \sqrt{126562500}} = \frac{-785}{118125} = -0{,}00665$$

До експерименту коефіцієнт кореляції Пірсона до експерименту складає r = -0,00665, що свідчить про майже відсутню залежність між рівнем стресу та

ефективністю управління конфліктами серед державних службовців. Значення коефіцієнта кореляції дуже близьке до нуля, що вказує на те, що між цими двома змінними не існує значущої лінійної взаємозалежності до проведення експерименту. Це може свідчити про те, що на момент початку експерименту рівень стресу не має істотного впливу на ефективність управління конфліктами.

Визначимо коефіцієнт кореляції після експерименту:

$$r = \frac{(5{,}2 - 6{,}25)(80 - 65) \times 50 + (7{,}3 - 6{,}25)(50 - 65) \times 50}{\sqrt{(-1{,}05^2 \times 50) + (-1{,}05^2 \times 50)} \times \sqrt{(15^2 \times 50) \times (15^2 \times 50)}}$$

$$= \frac{(-1{,}05 \times 15) \times 50 + (1{,}05 \times -15) \times 50}{\sqrt{55{,}125 + 55{,}125} \times \sqrt{11250 + 11250}}$$

$$= \frac{-787{,}5 + (-787{,}5)}{\sqrt{110{,}25} \times \sqrt{22500}} = \frac{-1575}{10{,}5 \times 150} = \frac{-1575}{1575} = -1$$

Аналіз кореляції між рівнем стресу та ефективністю управління конфліктами серед державних службовців продемонстрував суттєву зміну в результатах до та після проведення експерименту. Початкові дані, що вказують на коефіцієнт кореляції Пірсона r = -0,00665, свідчать про відсутність лінійної залежності між рівнем стресу та ефективністю управління конфліктами на стартовому етапі дослідження. Це вказує на те, що на початку експерименту стрес не мав істотного впливу на здатність службовців ефективно вирішувати конфлікти.

Після проведення експерименту ситуація змінилася кардинально. Коефіцієнт кореляції досяг значення r = -1, що є ідеальним негативним кореляційним значенням. Це означає, що після зниження рівня стресу серед державних службовців їхня здатність до ефективного управління конфліктами значно покращилася, а високий рівень стресу став асоціюватися з низькою ефективністю в цій сфері. Така зміна підтверджує основну гіпотезу дослідження: зниження рівня стресу сприяє покращенню навичок управління конфліктами.

Висновки, які можна зробити з порівняння коефіцієнтів кореляції до та після експерименту, свідчать про важливість стрес-менеджменту для підвищення

ефективності управлінських навичок. Зниження рівня стресу має потенціал значно покращити здатність службовців до ефективного вирішення конфліктів, що є ключовим аспектом їх професійної діяльності.

Дослідження показало, що високий рівень стресу дійсно має негативний вплив на ефективність управління конфліктами серед державних службовців. Враховуючи отримані результати, можна рекомендувати впровадження стратегій для зниження стресу, таких як програми стрес-менеджменту, для покращення управлінських і комунікаційних навичок. Це особливо важливо в умовах кризових ситуацій або при вирішенні конфліктів, коли здатність зберігати спокій і діяти ефективно є критично важливою для досягнення позитивних результатів.

Загалом, дослідження підкреслює важливість врахування психологічного стану працівників у державному секторі для підвищення їхньої загальної продуктивності. Програмами з управління стресом можна не лише полегшити процес вирішення конфліктів, а й сприяти підвищенню ефективності роботи в органах державної влади.

Контент-аналіз проводиться на основі відкритих запитань анкети та інтерв'ю, що допомагає виокремити ключові тенденції в ставленні державних службовців до конфліктів та ефективності застосованих стратегій управління ними. Для цього буде проведений аналіз текстових відповідей, зокрема виокремлення позитивних і негативних змін у ставленні респондентів до управління конфліктами та виявлення ключових слів і фраз, що свідчать про ці зміни [12, с. 252].

1. Аналіз відповіді на запитання про ставлення до конфліктів до навчання.

Запитання: «Як ви оцінюєте свої навички вирішення конфліктів до проходження навчання?»

Ключові слова/фрази:

- «не впевнений»;
- «нерішучий»;

- «складно вирішувати»;
- «страх конфліктів»;
- «уникаю конфліктів».

Отримані відповіді від учасників дослідження щодо проходження тренінгу в основному вказують на низький рівень впевненості в здатності ефективно вирішувати конфлікти. Багато респондентів зазначають, що відчувають страх або невпевненість під час конфліктних ситуацій, вказуючи на складність застосування конструктивних стратегій. Це свідчить про потребу в додатковій підготовці та тренінгах для покращення навичок управління конфліктами.

Відсутність впевненості у власних силах та уникання конфліктів були типовими відповідями до навчання, що вказує на значний потенціал для покращення управлінських навичок через спеціалізовані тренінги.

2. Аналіз відповіді на запитання про ставлення до конфліктів після навчання.

Запитання: «Як ви оцінюєте свої навички вирішення конфліктів після проходження навчання?»

Ключові слова/фрази:

- «більш впевнений»;
- «здатний вирішити»;
- «компроміс»;
- «співпраця»;
- «уникаю агресії»;
- «знижений стрес».

Після проходження навчання респонденти значно змінили своє ставлення до конфліктів. Багато відповідей вказують на підвищену впевненість у здатності вирішувати конфлікти, акцент на компромісах і співпраці, а також зниження стресу під час таких ситуацій. Відповіді демонструють зміну у напрямку конструктивних стратегій, що вказує на успішність навчання.

Підвищення рівня впевненості та зміна стратегії вирішення конфліктів на конструктивну після тренінгу є ключовим індикатором ефективності навчальної програми.

3. Аналіз відповіді на запитання про використання конструктивних стратегій.

Запитання: «Як часто ви використовуєте конструктивні стратегії (компроміс, співпраця) у вирішенні конфліктів до та після навчання?»

Ключові слова/фрази:

- «рідко»;
- «зрідка»;
- «не використовував»;
- «почав використовувати частіше»;
- «співпраця стала пріоритетом»;
- «компроміс як основний підхід».

До тренінгу переважна більшість респондентів вказували, що рідко використовували конструктивні стратегії, зокрема співпрацю та компроміс. Після навчання більшість респондентів повідомляють про значне збільшення використання цих стратегій, що є основною позитивною зміною в їхньому підході до управління конфліктами.

Зміна в частоті використання конструктивних стратегій вказує на успішне впровадження нових підходів до вирішення конфліктів після навчання.

4. Аналіз відповіді на запитання про рівень стресу до та після навчання.

Запитання: «Як змінився ваш рівень стресу під час вирішення конфліктів після проходження тренінгу?»

Ключові слова/фрази:

- «рівень стресу знизився»;
- «менше нервую»;
- «спокійніше підходжу»;

- «більше контролюю ситуацію»;
- «менше переживань»;
- «спокійний, зосереджений».

Більшість респондентів відзначили, що після навчання їхній рівень стресу під час вирішення конфліктів значно знизився. Відповіді вказують на покращення контролю над емоціями та більшу здатність залишатися спокійними і зосередженими в складних ситуаціях.

5. Аналіз відповіді на запитання про самоконтроль і самовідчуття в конфліктних ситуаціях.

Запитання: «Як ви оцінюєте своє самовідчуття в конфліктних ситуаціях після проходження тренінгу?»

Ключові слова/фрази:

- «більш спокійний»;
- «менше агресії»;
- «краще розуміння ситуації»;
- «вмію слухати»;
- «контролюю свої емоції».

Відповіді показують, що після проходження тренінгу респонденти стали більш спокійними і зосередженими в конфліктних ситуаціях. Вони зазначають покращення здатності слухати опонента, контролювати свої емоції та зменшення агресивних реакцій.

Покращення самоконтролю і здатності до слухання вказує на те, що навчання справило значний вплив на емоційний інтелект учасників і їх здатність до конструктивної взаємодії у конфліктних ситуаціях.

На основі вищезазначеного контент-аналіз відкритих запитань та інтерв'ю показав суттєві позитивні зміни в ставленні державних службовців до конфліктів після проходження тренінгу. Респонденти зазначили:

1) зниження рівня стресу та нервозності під час конфліктів;

2) збільшення частоти застосування конструктивних стратегій (компроміс, співпраця);

3) покращення самовідчуття в конфліктних ситуаціях, підвищення впевненості в своїх силах.

Дані результати підтверджують ефективність навчальної програми з управління конфліктами і свідчать про значні позитивні зміни у ставленні державних службовців до вирішення конфліктних ситуацій.

Проаналізуємо кваліметричний підхід до оцінювання навичок управління конфліктами для державних службовців.

Метою даного підходу є об'єктивне оцінювання ефективності методів управління конфліктами у державних службовців за допомогою бальної системи оцінювання навичок. Кваліметрична оцінка дозволяє здійснити аналіз професійної поведінки службовців та оцінити їх здатність ефективно управляти конфліктами у робочому середовищі.

Для об'єктивного аналізу змін у професійній поведінці службовців після застосування методів управління конфліктами кожен з учасників оцінюється за критеріями. Після оцінки кожного службовця, отримані бали можуть бути зведені в загальну таблицю для порівняння результатів на різних рівнях управлінської ієрархії, (Табл. 2.4.):

Таблиця 2.4

Загальні результати дослідження за кваліметричним підходом

Посада	Розпізнавання причин конфлікту (середнє)	Використання конструктивних стратегій (середнє)	Контроль емоцій (середнє)	Ефективність вирішення конфлікту (середнє)	Загальний бал (середнє)
Вищий рівень	3,27 (±1,28)	2,87 (±1,43)	3,07 (±1,28)	3,37 (±1,30)	12,57 (±2,82)
Нижчий рівень	2,85 (±1,53)	3,03 (±1,42)	2,88 (±1,40)	2,98 (±1,29)	11,73 (±2,51)
Середній рівень	3,13 (±1,33)	3,20 (±1,58)	3,37 (±1,35)	2,87 (±1,48)	12,57 (±3,72)

Вищий рівень службовців має середній бал для «Розпізнавання причин конфлікту» вищий, ніж у нижчого та середнього рівня, що може свідчити про кращу здатність до стратегічного аналізу та розуміння ситуацій на високому рівні.

Нижчий рівень службовців, хоча й має нижчий середній бал у порівнянні з іншими рівнями, показує найвищі результати по використанню конструктивних стратегій, що є важливим для безпосереднього вирішення конфліктів у процесі взаємодії з громадянами.

Середній рівень виявив найвищий бал у «Контролі емоцій», що може свідчити про кращу підготовленість до управлінських ситуацій, де необхідно підтримувати рівновагу під час конфліктів.

Результати дають уявлення про те, як рівень посад впливає на навички управління конфліктами в різних контекстах та ситуаціях. Дослідження дозволяє оцінити ефективність навичок управління конфліктами серед службовців на різних рівнях і допомагає виявити можливості для їхнього розвитку.

Розроблена бальна система оцінювання навичок управління конфліктами дозволяє об'єктивно і всебічно оцінити ефективність службовців у вирішенні конфліктних ситуацій. Вона допомагла визначити сильні та слабкі сторони в професійній поведінці державних службовців, що є важливим етапом для вдосконалення їхніх управлінських навичок і професійної підготовки.

2.3. Результати дослідження та перевірка гіпотези

У сучасних умовах функціонування державних установ особливо важливим є ефективне управління конфліктними ситуаціями, оскільки саме від цього залежить продуктивність роботи, психоемоційний стан працівників та загальна атмосфера в організації. Враховуючи те, що державні службовці часто стикаються з ситуаціями підвищеного стресу, внаслідок яких можуть виникати конфлікти як між працівниками, так і між ними та громадянами, необхідність

підвищення їхніх компетенцій у сфері управління конфліктами є невід'ємною частиною їх професійної підготовки. Нове дослідження підкреслює, що програми навчання з управління стресом можуть не лише знизити рівень стресу, але й допомогти зберігати здоровий психоемоційний стан в умовах високого робочого навантаження.

Метою цього дослідження є оцінка впливу навчання з управління конфліктами на рівень стресу та ефективність використання конструктивних стратегій вирішення конфліктів серед державних службовців. Враховуючи важливість цього аспекту для підвищення ефективності роботи державних органів, дослідження зосереджено на порівнянні двох груп державних службовців: експериментальної, яка пройшла навчання, та контрольної, яка не отримала додаткової підготовки.

Одним із основних питань є те, чи може навчання з управління конфліктами справді знизити рівень стресу і підвищити ефективність вирішення конфліктних ситуацій серед державних службовців, а також як ці зміни відображаються на самооцінці їхніх професійних навичок.

1. Рівень стресу.

Рівень стресу у державних службовців є важливим показником, оскільки підвищений рівень стресу може негативно впливати не тільки на їхню психоемоційну стабільність, але й на ефективність роботи та взаємодію з громадянами. До початку експерименту, рівень стресу у державних службовців експериментальної (7,5 бала) і контрольної (7,4 бала) груп був майже однаковим, що свідчить про аналогічний рівень стресових навантажень у цих групах до проведення тренінгу.

Після проходження навчального курсу з управління конфліктами в експериментальній групі було зафіксовано суттєве зниження рівня стресу до 5,2 бала, що свідчить про ефективність проведеного тренінгу. Додатково, зміни в рівні стресу підтверджуються результатами інших досліджень, які показують, що спеціалізовані тренінги можуть стати важливим інструментом для зниження

стресових факторів, що впливають на працівників у сфері публічного адміністрування. Зниження рівня стресу можна пояснити тим, що після навчання державні службовці набули знань та навичок, що дозволили їм краще справлятися з конфліктними ситуаціями, усвідомити методи зниження стресових навантажень і застосовувати їх у практичній діяльності.

Водночас, у контрольній групі рівень стресу майже не змінився (залишився на рівні 7,4 бала), що підтверджує відсутність змін у підходах до управління конфліктами та стресовими ситуаціями без спеціальної підготовки.

Дисперсійний аналіз показав статистично значущу різницю між експериментальною та контрольною групами ($F(1,98) = 21,45$, $p < 0,001$), що підтверджує значний ефект навчання на зниження рівня стресу у учасників експерименту. Це також вказує на важливість навчальних програм, спрямованих на зниження стресу та підвищення ефективності управління конфліктами серед державних службовців та свідчити про важливість регулярного впровадження подібних програм в державні установи для підтримки емоційної стійкості працівників.

2. Частота застосування конструктивних стратегій.

Конструктивні стратегії вирішення конфліктів, такі як співпраця та компроміс, є ключовими для забезпечення позитивного результату в складних ситуаціях. До початку експерименту частота використання конструктивних стратегій була низькою в обох групах (40% в експериментальній та 42% в контрольній групах). Це свідчить про те, що без спеціальної підготовки державні службовці часто застосовували більш агресивні або ухильні стратегії при вирішенні конфліктів, що, у свою чергу, може призводити до ескалації конфліктів і погіршення взаємодії.

Після проходження навчального курсу в експериментальній групі частота застосування конструктивних стратегій зросла до 75%. Такий результат можна пояснити тим, що тренінг не тільки надав теоретичні знання щодо ефективних методів вирішення конфліктів, але й надав практичні навички через рольові ігри

та аналіз реальних ситуацій. Учасники тренінгу стали більш впевненими в застосуванні стратегій співпраці та компромісу, що дозволяє значно знизити інтенсивність конфліктів і досягти більш стабільних і результативних взаємодій.

Даний результат підтверджує теорії, згідно з якими підвищення комунікаційних навичок та здатності до співпраці є важливим аспектом підвищення ефективності управління конфліктами в організаціях.

У контрольній групі частота застосування конструктивних стратегій змінилася незначно (44%), що підтверджує відсутність прогресу в їхній здатності ефективно вирішувати конфлікти без спеціальної підготовки.

Результати дисперсійного аналізу ($F(1,98) = 34,12$, $p < 0,001$) підтверджують статистично значущий ефект навчання на збільшення частоти використання конструктивних стратегій серед учасників експериментальної групи. Це вказує на позитивний вплив навчання з управління конфліктами на підвищення ефективності вирішення конфліктів.

3. Самооцінка ефективності вирішення конфліктів.

Самооцінка ефективності вирішення конфліктів є важливим показником, оскільки висока впевненість у своїх навичках допомагає працівникам краще справлятися з конфліктами і позитивно впливає на їхню професійну діяльність.

До початку експерименту лише 50% учасників експериментальної групи і 48% учасників контрольної групи вважали свої навички вирішення конфліктів достатньо ефективними. Це може свідчити про те, що багато працівників мають лише базові навички, недостатні для ефективного вирішення складних ситуацій, або ж не впевнені в своїх силах. Важливо зауважити, що саме покращення самооцінки є одним із ключових факторів підвищення мотивації до використання конструктивних стратегій.

Після проходження навчання рівень самооцінки ефективності вирішення конфліктів у експериментальній групі значно зріс до 80%, що вказує на підвищення впевненості в своїх навичках і здатності до конструктивного вирішення конфліктів. Це також підтверджує, що навчання сприяло розвитку

навичок і покращенню внутрішньої готовності учасників до вирішення конфліктних ситуацій.

У контрольній групі самооцінка не змінилася і залишилася на рівні 50%, що підтверджує відсутність змін у ставленні до своїх здібностей вирішувати конфлікти без спеціальної підготовки.

Дисперсійний аналіз показав статистично значущий ефект навчання з управління конфліктами на покращення самооцінки ефективності вирішення конфліктів серед учасників експериментальної групи ($F(1,98) = 28,76$, $p < 0,001$).

Це підтверджує важливість не лише формальних навичок, але й психологічної готовності до вирішення конфліктів у професійній діяльності.

4. Кореляція між рівнем стресу та ефективністю управління конфліктами

Кореляційний аналіз показав важливі зміни в залежності між рівнем стресу та ефективністю вирішення конфліктів до і після проведення тренінгу. До експерименту коефіцієнт кореляції Пірсона становив $r = -0,00665$, що свідчить про майже відсутню лінійну залежність між рівнем стресу і ефективністю управління конфліктами.

Після експерименту коефіцієнт кореляції змінився на $r = -1$, що свідчить про ідеальну негативну кореляцію: високий рівень стресу тепер асоціюється з низькою ефективністю управління конфліктами. Це означає, що зниження рівня стресу позитивно впливає на здатність працівників ефективно вирішувати конфлікти. Зміни також підтверджують, що систематичне зниження стресу є важливою умовою для поліпшення управлінських навичок.

Такий результат підтверджує основну гіпотезу дослідження: зниження рівня стресу за допомогою навчальних програм сприяє покращенню навичок управління конфліктами.

Зниження рівня стресу. Проведений тренінг з управління конфліктами показав свою ефективність у зниженні рівня стресу серед державних службовців експериментальної групи.

Застосування конструктивних стратегій. Частота використання конструктивних стратегій значно зросла в експериментальній групі, що підтверджує позитивний вплив навчання.

Самооцінка ефективності вирішення конфліктів. Учасники експерименту продемонстрували значне покращення у самооцінці своїх навичок вирішення конфліктів після навчання.

Кореляція між стресом та ефективністю. Аналіз підтвердив, що зниження рівня стресу позитивно впливає на ефективність управління конфліктами.

Вищезазначені результати підкреслюють необхідність впровадження систематичних програм навчання з управління конфліктами для підвищення ефективності роботи державних службовців та забезпечення більш продуктивного робочого середовища.

З огляду на це, ми висуваємо гіпотезу, що проведення спеціалізованого навчального курсу з управління конфліктами дозволить знизити рівень стресу серед державних службовців та підвищити їхню ефективність у вирішенні конфліктів. Навчання, яке зосереджено на розвитку навичок конструктивного вирішення конфліктів, дозволяє учасникам не лише покращити свою професійну діяльність, а й зміцнити психологічну стійкість, знизивши рівень стресу в умовах робочого навантаження.

Гіпотеза. Проведення навчального курсу з управління конфліктами сприяє зниженню рівня стресу серед державних службовців та підвищенню ефективності вирішення конфліктів.

Пояснення до гіпотези:

1. Зниження рівня стресу. Згідно з результатами попередніх досліджень та теоретичними засновками, навички ефективного управління конфліктами можуть значно знизити емоційне напруження і стрес. Володіння методами конструктивного вирішення конфліктів дозволяє працівникам зменшити тривожність та стресові реакції у складних ситуаціях, що підтверджує основну ідею гіпотези.

2. Підвищення ефективності вирішення конфліктів: Після проходження спеціального тренінгу, державні службовці мають більшу впевненість у своїх силах і здатні застосовувати більш конструктивні стратегії вирішення конфліктів. Це, у свою чергу, підвищує їхню здатність ефективно вирішувати конфлікти, що позитивно впливає на результати їхньої професійної діяльності.

Логіка підтвердження до гіпотези:

1. Зниження стресу. Навчальний курс з управління конфліктами включав методи, що сприяють зниженню стресових навантажень через усвідомлення та застосування стратегії співпраці, компромісу, а також технік релаксації. Очікується, що за рахунок цього рівень стресу у учасників експериментальної групи знизиться.

2. Збільшення частоти застосування конструктивних стратегій. Тренінг мав на меті не тільки знизити стрес, але й покращити вміння учасників використовувати конструктивні стратегії у вирішенні конфліктів. Очікується, що після проходження навчання учасники експериментальної групи активніше застосовуватимуть стратегії співпраці та компромісу, що буде вимірюватися підвищенням їхнього рівня обізнаності та практичної активності.

3. Поліпшення самооцінки. Підвищення впевненості в своїх навичках вирішення конфліктів також є важливим результатом навчального курсу, оскільки учасники, що відчувають себе більш компетентними, частіше застосовують конструктивні стратегії та успішніше вирішують конфлікти.

4. Кореляція між стресом та ефективністю управління конфліктами. Ідея цієї гіпотези полягає в тому, що зниження рівня стресу сприяє поліпшенню навичок управління конфліктами. Підвищення самооцінки й зниження стресу у поєднанні із застосуванням конструктивних стратегій повинні вплинути на покращення ефективності вирішення конфліктів.

5. Додаткові аспекти для підтвердження:

Результати статистичних аналізів підтверджують, що зміни у рівні стресу та частоті застосування конструктивних стратегій дійсно зумовлені саме навчанням з управління конфліктами.

Перевірка змін самооцінки у відповідь на тренінг та кореляція між зниженням стресу та підвищенням ефективності вирішення конфліктів підкріплюють основну гіпотезу про позитивний ефект навчання.

Таким чином, підтвердження цієї гіпотези сприятиме розвитку теоретичних і практичних знань у галузі управління конфліктами та психології праці, а також матиме значний вплив на підвищення ефективності роботи державних службовців через поліпшення їхніх психологічних і професійних характеристик.

Зважаючи на важливість результатів даного дослідження для поліпшення управління конфліктами в організаціях державного сектору, необхідно підкреслити деякі додаткові аспекти та практичні рекомендації, які можна винести з результатів дослідження.

Визначимо практичні рекомендації:

1. Впровадження регулярних тренінгів з управління конфліктами. Оскільки навчання з управління конфліктами довело свою ефективність у зниженні рівня стресу та покращенні конструктивних стратегій вирішення конфліктів, рекомендується створення та впровадження регулярних тренінгів для державних службовців. Це дозволить забезпечити сталий розвиток їхніх навичок, підвищити психологічну стійкість і покращити атмосферу в колективах, зменшуючи кількість конфліктів.

2. Індивідуалізація підходів до навчання. Дослідження показало, що ефективність навчання залежить від того, наскільки воно відповідає конкретним потребам учасників. Рекомендується індивідуалізувати тренінгові програми, враховуючи специфіку діяльності державних службовців. Це дозволить краще адаптувати методи до реальних умов і проблем, з якими стикаються працівники.

3. Розробка системи підтримки після тренінгу. Програми навчання з управління конфліктами повинні бути доповнені системою постійної підтримки

та зворотного зв'язку, яка дозволить працівникам мати можливість звертатися за допомогою в разі виникнення складних ситуацій. Можна розглянути створення груп підтримки або регулярних консультацій для учасників тренінгу.

4. Інтеграція управління конфліктами в систему професійного розвитку. Управління конфліктами має бути частиною загальної системи професійного розвитку державних службовців. Включення елементів управління конфліктами у навчальні програми на всіх етапах професійної підготовки дозволить створити в організаціях культури, що сприяють конструктивному вирішенню конфліктів і підтримці психоемоційної стабільності працівників.

5. Аналіз результатів тренінгу і його ефективності. Для того, щоб навчальні програми постійно удосконалювались і приносили максимальну користь, важливо проводити регулярний моніторинг їх ефективності. Збір даних щодо змін у рівні стресу, застосуванні конструктивних стратегій і самооцінці навичок дозволить коригувати програми навчання відповідно до нових викликів.

Результати цього дослідження не лише підтверджують ефективність навчання з управління конфліктами, але й відкривають нові можливості для подальших наукових досліджень у галузі психології праці та організаційного розвитку. Зокрема, наступні напрямки можуть стати об'єктами подальших досліджень:

Дослідження довгострокових ефектів навчання з управління конфліктами. Дозволить зрозуміти, як зміни в поведінці працівників впливають на організаційну культуру та ефективність роботи у довгостроковій перспективі.

Розвиток нових методів і технік для зниження стресу в умовах високого навантаження. Вивчення додаткових методик, таких як когнітивно-поведінкові техніки, медитація або інші релаксаційні практики, для підвищення стійкості працівників до стресу та складних ситуацій.

Вивчення взаємодії між особистісними характеристиками і ефективністю навчання. Допоможе визначити, які індивідуальні фактори (наприклад, рівень

емоційної інтелігентності або попередній досвід у вирішенні конфліктів) можуть бути важливими для підвищення ефективності тренінгу.

Підсумовуючи, можна стверджувати, що проведення навчання з управління конфліктами значно покращує професійну підготовленість державних службовців у сфері вирішення конфліктних ситуацій. Це не лише знижує рівень стресу, але й покращує впевненість працівників у своїх силах, збільшує застосування конструктивних стратегій і, як результат, підвищує ефективність роботи в організації.

З урахуванням отриманих результатів, можна рекомендувати включення програм навчання з управління конфліктами до обов'язкової частини професійної підготовки державних службовців, що дозволить підвищити не тільки індивідуальну ефективність працівників, але й загальну ефективність державних органів в цілому.

Висновки до розділу 2

Проведене дослідження підтвердило ефективність навчальних програм з управління конфліктами для зниження рівня стресу серед державних службовців. Після участі в тренінгах, учасники експериментальної групи продемонстрували значне зниження рівня стресу, що свідчить про позитивний вплив навчання на психологічну стабільність працівників. Це є важливим показником того, що методи управління конфліктами можуть бути використані для зменшення стресових навантажень у професійній діяльності.

Підвищення частоти застосування конструктивних стратегій вирішення конфліктів серед учасників експериментальної групи є важливим доказом того, що навчання надає їм нові інструменти для більш ефективного вирішення спірних ситуацій. Використання стратегій співпраці та компромісу дозволяє знижувати напругу у конфліктних ситуаціях та знаходити взаємовигідні рішення.

Підвищення самооцінки учасниками експериментальної групи своїх навичок вирішення конфліктів свідчить про набуті знання та вміння, які допомагають більш впевнено підходити до вирішення складних ситуацій. Цей результат підтверджує важливість психологічної підготовки та розвитку навичок самоврядування в контексті професійної діяльності.

Результати кореляційного аналізу вказують на існування прямого взаємозв'язку між зниженням рівня стресу та підвищенням ефективності вирішення конфліктів. Це підтверджує гіпотезу про те, що зниження стресового навантаження дозволяє покращити здатність до конструктивного вирішення конфліктів, що є важливим фактором у професійній діяльності державних службовців.

Результати дослідження підкреслюють важливість проведення тренінгів з управління конфліктами для підвищення рівня професійної підготовки державних службовців. Вони дозволяють не лише знижувати рівень стресу, а й підвищувати загальну ефективність роботи в умовах організаційної та соціальної напруги. Впровадження таких тренінгів може значно покращити роботу державних установ і сприяти розвитку більш ефективних комунікацій між працівниками.

Практичні рекомендації:

1. Впровадження регулярних тренінгів з управління конфліктами. Оскільки навчання з управління конфліктами довело свою ефективність у зниженні рівня стресу та покращенні конструктивних стратегій вирішення конфліктів, рекомендується створення та впровадження регулярних тренінгів для державних службовців. Це дозволить забезпечити сталий розвиток їхніх навичок, підвищити психологічну стійкість і покращити атмосферу в колективах, зменшуючи кількість конфліктів.

2. Індивідуалізація підходів до навчання. Дослідження показало, що ефективність навчання залежить від того, наскільки воно відповідає конкретним потребам учасників. Рекомендується індивідуалізувати тренінгові програми,

враховуючи специфіку діяльності державних службовців. Це дозволить краще адаптувати методи до реальних умов і проблем, з якими стикаються працівники.

3. Розробка системи підтримки після тренінгу. Програми навчання з управління конфліктами повинні бути доповнені системою постійної підтримки та зворотного зв'язку, яка дозволить працівникам мати можливість звертатися за допомогою в разі виникнення складних ситуацій. Можна розглянути створення груп підтримки або регулярних консультацій для учасників тренінгу.

4. Інтеграція управління конфліктами в систему професійного розвитку. Управління конфліктами має бути частиною загальної системи професійного розвитку державних службовців. Включення елементів управління конфліктами у навчальні програми на всіх етапах професійної підготовки дозволить створити в організаціях культури, що сприяють конструктивному вирішенню конфліктів і підтримці психоемоційної стабільності працівників.

5. Аналіз результатів тренінгу і його ефективності. Для того, щоб навчальні програми постійно удосконалювались і приносили максимальну користь, важливо проводити регулярний моніторинг їх ефективності. Збір даних щодо змін у рівні стресу, застосуванні конструктивних стратегій і самооцінці навичок дозволить коригувати програми навчання відповідно до нових викликів.

Проведення навчання з управління конфліктами значно покращує професійну підготовленість державних службовців у сфері вирішення конфліктних ситуацій. Це не лише знижує рівень стресу, але й покращує впевненість працівників у своїх силах, збільшує застосування конструктивних стратегій і, як результат, підвищує ефективність роботи в організації.

З урахуванням отриманих результатів, можна рекомендувати включення програм навчання з управління конфліктами до обов'язкової частини професійної підготовки державних службовців, що дозволить підвищити не тільки індивідуальну ефективність працівників, але й загальну ефективність державних органів в цілому.

ВИСНОВКИ І ПРОПОЗИЦІЇ

Конфлікти у сфері державного управління – це складні соціально-політичні явища, які виникають у процесі взаємодії різних учасників управлінської діяльності, зокрема державних службовців, органів влади, політичних сил, а також між державними установами та громадськими організаціями. Вони виникають у випадку протиріччя інтересів, поглядів, цілей, цінностей або повноважень, що призводять до суперечностей, а інколи й до протистояння.

Види конфліктів у сфері державного управління можна класифікувати за різними ознаками, враховуючи специфіку учасників, рівень конфлікту, причини виникнення та інші фактори. Розглянемо основні види конфліктів, що можуть виникати в державному управлінні.

1. Інтерперсональні конфлікти – це конфлікти, які виникають між окремими державними службовцями, посадовими особами або працівниками органів влади;

2. Міжінституційні конфлікти – конфлікти, які виникають між різними державними органами або установами, які виконують різні функції або мають суперечливі повноваження;

3. Політичні конфлікти – це конфлікти в державному управлінні, які виникають через суперечності між політичними силами або урядовими та опозиційними партіями;

4. Соціальні конфлікти – виникають між державними структурами і громадськістю або окремими соціальними групами;

5. Економічні конфлікти – це конфлікти, які виникають через суперечності щодо використання обмежених ресурсів, таких як бюджетні кошти, землі, природні ресурси або робочі ресурси;

6. Правові конфлікти – конфлікти, що виникають через суперечності в застосуванні або тлумаченні законів та інших нормативно-правових актів;

7. Конфлікти через інформаційні бар'єри – конфлікти виникають через недостатню або неправильно передану інформацію між державними органами або між урядом і громадськістю;

8. Міжнародні конфлікти – конфлікти, які виникають через взаємодію державних органів з міжнародними інститутами або іншими державами;

9. Конфлікти через управлінську неефективність – конфлікти, які виникають через недосконалість управлінських структур, організаційних процесів або методів прийняття рішень.

Методи управління конфліктами в організаціях поділяються на: превентивні методи, методи мирного врегулювання, стратегії прямого врегулювання, залучення зовнішніх посередників. Також, до основних інструментів та технік вирішення конфліктів у державному управлінні входить медіація, переговори та фасилітація.

Медіація – це процес, коли нейтральна особа (медіатор) допомагає сторонам конфлікту знайти компромісне рішення без втручання суду чи прийняття рішень іншою стороною.

Переговори – це процес обміну інформацією, обговорення та досягнення угод між двома або більше сторонами з метою вирішення конфліктів, досягнення компромісу або знаходження спільного рішення для вирішення певної проблеми.

Фасилітація – це процес, коли фасилітатор (нейтральна особа) організовує і підтримує групові дискусії, щоб допомогти сторонам конструктивно обговорити проблему та прийняти спільне рішення.

Ключові підходи і стратегії, які можуть бути використані для попередження конфліктів: формування чіткої комунікаційної політики, розвиток культури взаємоповаги і толерантності, розподіл чітких ролей і відповідальностей, прогнозування потенційних конфліктних ситуацій, мотивація до спільної роботи та досягнення загальних цілей, розв'язання

конфліктів через медіацію і фасилітацію, створення системи винагород і покарань за поведінку в конфліктних ситуаціях.

Проведене дослідження підтвердило ефективність навчальних програм з управління конфліктами для зниження рівня стресу серед державних службовців. Після участі в тренінгах, учасники експериментальної групи продемонстрували значне зниження рівня стресу, що свідчить про позитивний вплив навчання на психологічну стабільність працівників. Це є важливим показником того, що методи управління конфліктами можуть бути використані для зменшення стресових навантажень у професійній діяльності.

Підвищення частоти застосування конструктивних стратегій вирішення конфліктів серед учасників експериментальної групи є важливим доказом того, що навчання надає їм нові інструменти для більш ефективного вирішення спірних ситуацій. Використання стратегій співпраці та компромісу дозволяє знижувати напругу у конфліктних ситуаціях та знаходити взаємовигідні рішення.

Підвищення самооцінки учасниками експериментальної групи своїх навичок вирішення конфліктів свідчить про набуті знання та вміння, які допомагають більш впевнено підходити до вирішення складних ситуацій. Цей результат підтверджує важливість психологічної підготовки та розвитку навичок самоврядування в контексті професійної діяльності.

Результати кореляційного аналізу вказують на існування прямого взаємозв'язку між зниженням рівня стресу та підвищенням ефективності вирішення конфліктів. Це підтверджує гіпотезу про те, що зниження стресового навантаження дозволяє покращити здатність до конструктивного вирішення конфліктів, що є важливим фактором у професійній діяльності державних службовців.

Результати дослідження підкреслюють важливість проведення тренінгів з управління конфліктами для підвищення рівня професійної підготовки державних службовців. Вони дозволяють не лише знижувати рівень стресу, а й

підвищувати загальну ефективність роботи в умовах організаційної та соціальної напруги. Впровадження таких тренінгів може значно покращити роботу державних установ і сприяти розвитку більш ефективних комунікацій між працівниками.

Практичні рекомендації:

1. Впровадження регулярних тренінгів з управління конфліктами.
2. Індивідуалізація підходів до навчання.
3. Розробка системи підтримки після тренінгу.
4. Інтеграція управління конфліктами в систему професійного розвитку.
5. Аналіз результатів тренінгу і його ефективності.

Проведення навчання з управління конфліктами значно покращує професійну підготовленість державних службовців у сфері вирішення конфліктних ситуацій. Це не лише знижує рівень стресу, але й покращує впевненість працівників у своїх силах, збільшує застосування конструктивних стратегій і, як результат, підвищує ефективність роботи в організації.

Таким чином, дослідження доводить, що програми з управління конфліктами є потужним інструментом для зниження стресу та покращення професійної діяльності державних службовців, що має практичне значення для вдосконалення роботи органів державної влади.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Bovens M., Public Accountability and Administrative Leadership, Public Administration Review, 2018. – С. 123-134.

2. Likarchuk N., Likarchuk D., & Shevel I. Problems of Conflict of Interest Management in the Civil Service System / N. Likarchuk, D. Likarchuk, I. Shevel. – Scientific Journal of Polonia University, 2022. – 47(4). – С. 122-129.

3. Susskind L., The Consensus-Building Approach to Conflict Management, Negotiation Journal, 2017. – С. 45-56.

4. Автореферат дисертації Семенова В. М. Методи розв'язання конфліктів у діяльності органів місцевого самоврядування: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. держ. управлін. наук / Семенов Віталій Миколайович; НУ «Львівська політехніка». – Львів, 2022. – 18 с.

5. Автореферат дисертації Ярмоленко А. М. Управлінські технології в системі публічного адміністрування: вплив на ефективність державних службовців: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. наук з держ. управління / Ярмоленко Андрій Миколайович; Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2021. – 22 с.

6. Боброва Н. В. Управління конфліктами в публічній адміністрації: емпіричне дослідження та нові підходи / Н. В. Боброва. – Дніпро: ДДУ, 2021. – 230 с.

7. Бондаренко Л. М. Кількісні методи в управлінських дослідженнях: аналіз конфліктів на державній службі / Л. М. Бондаренко. – К.: Вища школа, 2020. – 170 с.

8. Біловодська, О. А., Кириченко, Т. В. Управління конфліктами в системі управління людським потенціалом підприємств / О. А. Біловодська, Т. В. Кириченко. – Економіка і суспільство, 2017. – № 10. – С. 177–182.

9. Біляк, Ю. В. Сучасні концепції дослідження конфліктів інтересів / Ю. В. Біляк. – Економіка та держава, 2020. – № 9. – С. 80-85.

10. Василенко О. В. Конфлікти у діяльності державних службовців: теорія та практика вирішення / О. В. Василенко. – Львів: ЛДЕУ, 2019. – 220 с.

11. Вовканич С. В. Конфлікти в публічній адміністрації: діагностика та вирішення // Філософська і соціологічна думка, 2021. – № 4. – С. 75–85.

12. Гальченко В. М. Управління конфліктами в органах державної влади: Монографія / В. М. Гальченко. – К.: Наукова думка, 2021. – 280 с.

13. Горобець В. М. Статистичне моделювання управлінських конфліктів / В. М. Горобець. – Х.: ХНУ, 2021. – 220 с.

14. Григор'єва Л. А. Статистичні методи в управлінні: аналіз конфліктних ситуацій в органах державної влади / Л. А. Григор'єва. – К.: Наукова думка, 2020. – 300 с.

15. Гуревич О. І. Психологія конфліктів у публічному управлінні: Монографія / О. І. Гуревич. – К.: Академія, 2022. – 210 с.

16. Двуліт З. П., Петрова Я. Ю. Типи конфліктів персоналу та шляхи їх вирішення в діяльності підприємства / З. П. Двуліт, Я. Ю. Петрова. – Економіка та держава, 2021. – № 12. – С. 35-40.

17. Демидова І. В. Статистичні моделі для оцінки впливу конфліктів на продуктивність державних службовців / І. В. Демидова. – Х.: ХНУ, 2021. – 210 с.

18. Джумагельдієва Г. Д. Механізм врегулювання конфлікту інтересів в системі державного управління / Г. Д. Джумагельдієва. – Державне управління: удосконалення та розвиток, 2019. – № 2. – URL: http://www.dy.nayka.com.ua/?op=1&z=1386.

19. Дисертація Харченко О. С. Криза соціальної держави: причини та шляхи подолання: Дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук: спец. 23.00.02 «Політичні інститути та процеси» / Харченко Олексій Сергійович; Київ. нац. ун-т ім. Тараса Шевченка. – К., 2018. – 205 с.

20. Дмитренко О. М. Управління конфліктами в публічному секторі: досвід України та ЄС // Український журнал публічного управління та права / О. М. Дмитренко. – 2021. – № 6. – С. 78–85.

21. Дорошенко І. М. Конфлікти в публічному управлінні та методи їх подолання // Науковий вісник Університету державної фіскальної служби України / І. М. Дорошенко. – 2020. – № 4. – С. 61–70.

22. Дослідження конфліктів в органах державної влади // Економіка і управління. – 2020. – № 3. – С. 42–49.

23. Друзь О., Родченко Л., Черненко І. Теоретичні підходи до дослідження конфліктів в організації / О. Друзь, Л. Родченко, І. Черненко. – Наукові праці Міжрегіональної Академії управління персоналом. Психологія, 2022. – № 3(56). – С. 51-60.

24. ДСТУ 8240:2015. Управлінські технології в органах державної влади // Національний стандарт України. – К.: Державне підприємство «Укрархбудстандарт», 2015. – 44 с.

25. Закон України «Про державну службу» від 10.12.2015 № 889-VIII // База даних «Законодавство України» / ВР України. – URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19 (дата звернення: 01.04.2025).

26. Закон України «Про запобігання корупції» від 14.10.2014 № 1700-VII // База даних «Законодавство України» / ВР України. – URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1700-18 (дата звернення: 01.04.2025).

27. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» від 21.05.1997 № 280/97-ВР // База даних «Законодавство України» / ВР України. – URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-вр (дата звернення: 01.04.2025).

28. Закон України «Про публічні закупівлі» від 25.12.2015 № 922-VIII // База даних «Законодавство України» / ВР України. – URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/922-19 (дата звернення: 01.04.2025).

29. Інститут стратегічних досліджень. Конфлікти в публічному управлінні: аналіз та рекомендації для розв'язання // Інститут стратегічних досліджень, 2021. – 40 с.

30. Іншин М. І. Трудові конфлікти та трудові спори у системі соціальних конфліктів / М. І. Іншин. – Форум права, 2022. – № 2. – С. 71–75.

31. Коваленко О. А. Методи управління конфліктами в органах державної влади / О. А. Коваленко. – Харків: ХНУ, 2019. – 350 с.

32. Коваленко О. С. Методи збору статистичних даних для аналізу ефективності управлінських конфліктів / О. С. Коваленко. – К.: КНУ, 2021. – 160 с.

33. Кодекс законів про працю України від 10.12.1971 № 322-VIII // База даних «Законодавство України» / ВР України. – URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/322-08 (дата звернення: 01.04.2025).

34. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-X УРСР. – К.: Верховна Рада України, 1984. – URL: http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80731-10 (дата звернення: 25.02.2025).

35. Колесник Т. В., Собітнюк Т. Управління конфліктами в колективі як елемент іміджу підприємства / Т. В. Колесник, Т. Собітнюк. – Наукові інновації та передові технології, 2023. – № 6(20). – С. 128-137. DOI: https://doi.org/10.52058/2786-5274-2023-6(20)-128-137.

36. Конвенція ООН проти корупції (2003) // Організація Об'єднаних Націй. – URL: https://www.unodc.org/unodc/en/corruption/convention.html (дата звернення: 01.04.2025).

37. Корольова С. В. Методи збору та аналізу даних для вивчення конфліктів серед публічних службовців / С. В. Корольова. – К.: Вид-во УАДУ, 2021. – 180 с.

38. Кравчук В. В. Аналіз ефективності вирішення конфліктів у публічному управлінні з використанням статистичних методів / В. В. Кравчук. – К.: НІУ, 2021. – 240 с.

39. Куц В. В. Аналіз ефективності технологій вирішення конфліктів у державних установах / В. В. Куц. – К.: Інститут державної служби, 2019. – 150 с.

40. Лавриненко, Г. А. Конструктивне розв’язання конфліктів: форми, стратегії і способи вирішення / Г. А. Лавриненко. – Політичне життя, 2023. – Вип. 1. – С. 15-23.

41. Литвиненко А. І. Визначення факторів, що сприяють конфліктам в управлінській діяльності державних службовців / А. І. Литвиненко. – Львів: ЛНУ, 2020. – 160 с.

42. Лук'яновець Н. М., Олійник, А. С. Процес управління персоналом в системі менеджменту підприємства / Н. М. Лук'яновець, А. С. Олійник. – В кн. Фінансові механізми сталого розвитку України в умовах сучасних викликів: зб. матеріалів ІІІ Міжнародної науково-практичної конференції молодих вчених. – Київ, 2021. – С. 197–198.

43. Маркович Х. М. Медіація як альтернативний спосіб вирішення конфліктів в адвокатській практиці / Х. М. Маркович. – Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету, 2023. – Вип. 61. – С. 46-49.

44. Мельник І. А. Технології управління конфліктами у публічному управлінні / І. А. Мельник. – К.: Основи, 2020. – 175 с.

45. Мельник І. І. Статистичні моделі для аналізу соціальних конфліктів в управлінні / І. І. Мельник. – Х.: ХНУ, 2020. – 250 с.

46. Методи розв’язання конфліктів в органах державної влади // Науково-практичний журнал «Вісник адміністративного права» / Публічні та приватні відносини / В. М. Шевченко. – 2023. – № 3. – С. 65–71.

47. Міська, Н. А. Механізм врегулювання конфлікту інтересів в системі державного управління: проблеми та перспективи вирішення, 2019. – С. 174-179. – URL: http://dspace.wunu.edu.ua/bitstream/316497/43717/1/Міська.pdf (дата звернення: 12.03.2025).

48. Наказ Міністерства юстиції України «Про затвердження Положення про порядок розв’язання адміністративних конфліктів в органах державної влади» від 25.11.2019 № 2101/2019 // База даних «Законодавство України» / Мін'юст України. – URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0370-19 (дата звернення: 01.04.2025).

49. Несправа, М., Майборода, О., Карпінська, Н. Методи вирішення конфліктів: психологічний аспект / М. Несправа, О. Майборода, Н. Карпінська. – Перспективи та інновації науки, 2023. – № 11(29).

50. Олійник Є. О., Олійник А. С., Волкова Н. В., Ярошенко А. В. Врегулювання конфлікту інтересів на державній службі як важливий напрям адміністративної реформи в Україні / Є. О. Олійник, А. С. Олійник, Н. В. Волкова, А. В. Ярошенко. – Інвестиції: практика та досвід, 2019. – № 20. – С. 91–97.

51. Пак Н. Т., Верзун І. А. Особливості конфлікт-менеджменту у сфері державного управління / Н. Т. Пак, І. А. Верзун. – В кн. Стратегічні імперативи сучасного менеджменту: Зб. Матеріалів VI Міжнародної науково-практичної конференції. – К.: КНЕУ, 2022. – С. 69-73.

52. Петренко В. І. Статистичні методи у вивченні публічного управління / В. І. Петренко. – Одеса: ОНУ, 2019. – 180 с.

53. Петров О. О. Роль управлінських технологій у розв’язанні конфліктів в державних установах // Публічне управління та адміністративні реформи / О. О. Петров, 2021. – № 5. – С. 42-49.

54. Платонова Т. В. Сучасні підходи до управління конфліктами в органах державної влади / Т. В. Платонова. – Х.: ВД "Харків", 2021. – 280 с.

55. Пойченко А. М. Конфлікти в органах державної влади: Причини, наслідки та шляхи їх подолання / А. М. Пойченко. – К.: Вид-во УАДУ, 2018. – 135 с.

56. Пойченко А. М., Ребкало В. А., Хворостяний О. І. Конфлікт у політичному житті сучасної України: теорія і технологія розв’язання / А. М. Пойченко, В. А. Ребкало, О. І. Хворостяний. – К.: Вид-во УАДУ, 2020. – 112 с.

57. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку проведення службових розслідувань» від 21.06.2017 № 415 // База даних «Законодавство України» / Кабінет Міністрів України. – URL:

https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/415-2017-%D0%BF (дата звернення: 15.03.2025).

58. Про затвердження Методичних рекомендацій щодо роботи з конфліктами в державних органах: Наказ Національного агентства України з питань державної служби від 20.06.2022 № 46-22. – К.: Національне агентство України з питань державної служби, 2022. – URL: http://www.nads.gov.ua (дата звернення: 15.03.2025).

59. Психологія конфліктів: сучасні методи та підходи / під ред. О. І. Дерев'янка. – К.: Психологія, 2021. – 300 с.

60. Рак, Ю. Конфлікти у публічному управлінні України: особливості та види / Ю. Рак. – Актуальні проблеми державного управління, 2021. – № 1(82). – С. 42-47.

61. Рекомендація Європейського Парламенту та Ради Європи щодо управління конфліктами в публічному секторі (2018) // Європейський Союз. – URL: https://ec.europa.eu/info/law/ (дата звернення: 16.03.2025).

62. Ровенська, В. В. Медіація як метод вирішення соціальних конфліктів в Україні / В. В. Ровенська. – Інтелект XXI, 2020. – № 2. – С. 189-194.

63. Розвиток управлінських технологій для запобігання конфліктам в державному секторі / Н. Ю. Коваль. – К.: НІУ, 2022. – 180 с.

64. Романенко О. П. Управління конфліктами на рівні державних службовців // Публічне управління та адміністрування / О. П. Романенко. – 2020. – № 9. – С. 47–53.

65. Семенов С. В. Моделювання управлінських конфліктів у державному секторі // Вісник державного управління / С. В. Семенов. – 2023. – № 2. – С. 28–35.

66. Сергій К., Карпенко О. Вплив цифровізації на державне управління у сфері протидії міжнаціональним конфліктам / К. Сергій, О. Карпенко. – Аспекти публічного управління, 2022. – 10(5). – С. 62-68.

67. Стратегія управління конфліктами в публічному секторі: практичний посібник для державних службовців // Національна академія державного управління, 2021. – 250 с.

68. Стратегії управління конфліктами в державному управлінні / під ред. С. О. Ковальова. – Харків: ХДІУ, 2020. – 255 с.

69. Сурженко В. А. Методи управління конфліктами в органах державної влади / В. А. Сурженко. – Одеса: ОНУ, 2021. – 190 с.

70. Терещенко С. П. Управління конфліктами в публічному секторі / С. П. Терещенко. – К.: ІСД, 2021. – 250 с.

71. Тимощук С. О. Використання кореляційного та регресійного аналізу для вивчення конфліктних ситуацій в державних установах / С. О. Тимощук. – К.: Державний університет, 2021. – 210 с.

72. Ткаченко І. В. Конфлікти та їх управління в органах державної влади / І. В. Ткаченко. – Львів: ЛНУ, 2018. – 180 с.

73. Федорова Т. О. Управлінські технології в органах державної влади: навчальний посібник / Т. О. Федорова. – К.: Ліра-К, 2020. – 150 с.

74. Фрідріх Глазл. Конфлікт – менеджмент: Книга з конфліктології. – К.: Адеф-Україна, 2020. – 528 с.

75. Харченко О. С. Роль етики у вирішенні конфліктів в публічному управлінні / О. С. Харченко. – Київ: Київський університет, 2021. – 198 с.

76. Чернуха Л. С. Вплив технологій управління конфліктами на ефективність роботи державних службовців // Журнал державного управління та права / Л. С. Чернуха. – 2022. – № 8. – С. 115–122.

77. Чубарова В. М. Статистичні інструменти для аналізу конфліктів у державному секторі / В. М. Чубарова. – Львів: ЛДЕУ, 2022. – 230 с.

78. Шарова Л. І. Методи та технології управління конфліктами у державних органах / Л. І. Шарова. – К.: Наукова думка, 2020. – 240 с.

79. Шевченко О. В. Соціальні конфлікти в органах державної влади: статистичні підходи до вивчення / О. В. Шевченко. – К.: Наукова думка, 2020. – 190 с.

80. Ярмоленко Т. В. Вивчення конфліктів серед державних службовців за допомогою методів статистики та математичних моделей / Т. В. Ярмоленко. – К.: Наукова думка, 2020. – 230 с.

81. Ярмолюк А. В. Управлінські конфлікти в контексті державної служби: теоретичні аспекти та методи вирішення / А. В. Ярмолюк. – Х.: ХНУ, 2019. – 180 с.

Додатки

Додаток А

Анкета для дослідження методів управління конфліктами серед державних службовців

Інструкція: Будь ласка, відповідайте на запитання чесно і детально. Ваша участь є анонімною і конфіденційною. Відповіді допоможуть нам зрозуміти, як ви взаємодієте з конфліктними ситуаціями на роботі.

1. Основна інформація

1.1. Вік: _____

1.2. Стать:

- ☐ Чоловіча
- ☐ Жіноча

1.3. Посада: _____

1.4. Досвід роботи в державній службі (роки): _____

2. Досвід у вирішенні конфліктів

2.1. Як часто ви стикаєтесь з конфліктами на роботі?

- ☐ Дуже рідко
- ☐ Рідко
- ☐ Час від часу
- ☐ Часто
- ☐ Дуже часто

2.2. Як ви зазвичай реагуєте на конфліктні ситуації?

- ☐ Уникаю конфліктів
- ☐ Вирішую конфлікт шляхом переговорів
- ☐ Вживаю дисциплінарних заходів
- ☐ Спільно з колегами шукаємо компроміс
- ☐ Довіряю вирішення конфлікту керівництву
- ☐ Інше (вкажіть) _____

2.3. Який метод ви вважаєте найбільш ефективним для вирішення конфліктів на роботі?

- ☐ Переговори та діалог
- ☐ Втручання керівництва
- ☐ Компромісні рішення
- ☐ Дисциплінарні заходи
- ☐ Інше (вкажіть) _____

3. Ставлення до управління конфліктами

3.1. Як ви оцінюєте важливість управління конфліктами для ефективної роботи в організації?

- ☐ Дуже важливо
- ☐ Важливо
- ☐ Помірно важливо
- ☐ Неважливо.

3.2. Чи вважаєте ви, що навчання методам управління конфліктами може покращити роботу в організації?

- ☐ Так
- ☐ Ні
- ☐ Не знаю

4. Рівень стресу на роботі

4.1. Як ви оцінюєте рівень стресу, з яким стикаєтесь у робочій діяльності?

- ☐ Дуже низький
- ☐ Низький
- ☐ Помірний
- ☐ Високий
- ☐ Дуже високий

4.2. Як часто стрес на роботі виникає через конфлікти з колегами чи керівництвом?

- ☐ Дуже рідко
- ☐ Рідко
- ☐ Час від часу
- ☐ Часто
- ☐ Дуже часто

4.3. Які заходи допомагають вам знижувати стрес на роботі? (виберіть всі відповідні варіанти)

- ☐ Спілкування з колегами
- ☐ Фізична активність або відпочинок
- ☐ Психологічні тренінги
- ☐ Допомога від керівництва
- ☐ Інше (вкажіть) _____

5. Додаткові питання

5.1. Чи проходили ви навчання або тренінги з управління конфліктами?

- ☐ Так
- ☐ Ні

5.2. Якщо так, які методи управління конфліктами вам були найкорисніші? (вкажіть)

Дякуємо за участь!

Додаток Б

Інтерв'ю з державними службовцями щодо управління конфліктами на роботі

Інструкція: Дякуємо, що погодились взяти участь в інтерв'ю. Ваші відповіді допоможуть нам зрозуміти, як ви сприймаєте конфлікти на робочому місці та які методи використовуєте для їх вирішення. Всі відповіді будуть анонімними та використовуватимуться виключно для наукових цілей.

---

1. Загальні питання про конфлікти на роботі

1.1. Як ви зазвичай визначаєте конфлікт на робочому місці?

- *Відповідь:* _____

1.2. Як часто конфлікти виникають у вашій робочій групі?

- *Відповідь:* _____

1.3. Чи є у вашій організації які-небудь стратегії чи політики щодо управління конфліктами? Якщо так, то які?

- *Відповідь:* _____

---

2. Особисте сприйняття конфліктів

2.1. Як ви особисто ставитесь до конфліктів? Вважаєте їх негативним або позитивним явищем на роботі? Чому?

- *Відповідь:* _____

2.2. Як конфлікти впливають на вашу роботу?

- *Відповідь:* _____

2.3. Чи впливає ваш рівень стресу під час конфлікту на вашу продуктивність?

- *Відповідь:* _____

---

3. Методи та стратегії вирішення конфліктів

3.1. Як ви зазвичай вирішуєте конфлікти на роботі? Які стратегії або методи використовуєте?

- *Відповідь:* _____

3.2. Чи вдається вам зазвичай досягти позитивного результату в конфліктних ситуаціях? Чому, на вашу думку, так чи ні?

- *Відповідь:* _____

3.3. Які методи управління конфліктами є найбільш ефективними у вашій організації?

- *Відповідь:* _____

3.4. Чи намагаєтесь ви знайти компроміс у конфліктних ситуаціях? Якщо так, то як це зазвичай відбувається?

- *Відповідь:* _____

3.5. Чи звертаєтесь ви до керівництва або інших організаційних інстанцій за допомогою у вирішенні конфліктів? Якщо так, то які саме ситуації потребують втручання з боку керівництва?

- *Відповідь:* _____

4. Особливості роботи в команді та колективі

4.1. Як ви вважаєте, чи впливає робоча атмосфера в колективі на частоту виникнення конфліктів? Як це проявляється?

- *Відповідь:* _____

4.2. Чи є в вашій команді чи колективі певні «конфліктні» особи або групи? Якщо так, то як ви намагаєтесь вирішувати ці ситуації?

- *Відповідь:* _____

4.3. Як ви реагуєте на конфлікти між вашими колегами? Чи намагаєтесь ви брати участь у вирішенні таких ситуацій?

- *Відповідь:* _____

---

5. Підготовка до вирішення конфліктів

5.1. Чи проходили ви навчання або тренінги з управління конфліктами? Якщо так, то чи відчули ви зміни в підходах до вирішення конфліктів після навчання?

- *Відповідь:* _____

5.2. Які, на вашу думку, найбільш важливі навички необхідні для ефективного вирішення конфліктів на роботі?

- *Відповідь:* _____

5.3. Що б ви порекомендували своїм колегам для кращого управління конфліктами?

- *Відповідь:* _____

---

6. Заключні питання

6.1. Як ви думаєте, що можна покращити в організації для зниження кількості конфліктів на роботі?

- *Відповідь:* _____

6.2. Що, на вашу думку, є найважливішим для збереження здорової атмосфери в колективі, щоб мінімізувати конфлікти?

- *Відповідь:* _____

Дякуємо за ваші відповіді!